

Marts 2023 · argang 54

NO.
3

ind PUT

Institut for Psykologi ^{KU}

Begyndelser

Begyndelser

Begyndelser

Indput no. 3, 54. årgang København, marts 2023

Layout

Amanda Jørgensen
Emma Holm Jarnbye
Josefine Bechgaard Lisse
Mie Chan Mian Schmidt (ansv. layout)
Olivia Østergaard-Clausen
Regitze Langager Christensen (ansv. layout)
Signe Kirkegaard Lyngholm

Skribenter

Amalie Bøg Rasmussen
Ditte Marie Thiemer Hilbert (ansv. redaktør)
Gustav Egede Kristensen
Hans-Jørgen Hersoug
Iben Berndt
Katrine Vedsø Jakobsen
Lise Bennedsgaard Hagen
Maria Voulgaris Valeur
Marie-Louise Olsen (ansv. skribent)
River Lyngaa
Sarah-Emilie Gundolf Josiasen
Zacharias Dyrborg

Tekstredaktører

Anna Tang Dalsgaard
Carla Augusta Bernstorff Justesen
Ditte Haar Laursen
Elvira Hallengren
Hannah Kazmi Høgsbro
Karoline Brogaard
Sofie Harboe
Sofie Lindstrøm
Ulrikke Gry (ansv. tekstredaktør)

Visual

Anna Sofie Andersen
Maja Koch Nielsen
Natascha M. R. Hansen
Sara Bjerremann Ellehøj
Ursula Teodora Skov Moeran (ansv. visual)

Hjemmeside

Anna Tang Dalsgaard (ansv. hjemmeside)
Olivia Østergaard-Clausen

Omslag

Ursula Teodora Skov Moeran

Boganmeldelser

redaktion@indput.dk

Økonomi

redaktion@indput.dk

Annoncering

redaktion@indput.dk

Eksterne indlæg

Alle er velkomne til at bidrage med indlæg som eksterne skribenter, dog påtager redaktionen sig intet ansvar for materiale indsendt uopfordret. Eksterne indlæg indsendes til redaktionens mailadresse med relevante kontaktoplysninger, herunder navn, mailadresse og evt. telefonnummer. Redaktionen forbeholder sig retten til at udelade, redigere og forkorte indsendte indlæg samt indsætte billeder og illustrationer. Dette vil dog ske under kommunikation med den eksterne skribent.

Indlæg bragt i Indput

Indlæg bragt i Indput repræsenterer alene skribenten eller skribenterne og er således ikke et udtryk for Foreningen Indputs holdning, medmindre dette klart fremgår af artiklen.

Tryk

Frederiksberg Bogtrykkeri

Udgivet af

Foreningen Indput,
Institut for Psykologi, KU

Kontakt

Foreningen Indput
SAMF, Københavns Universitet
Øster Farimagsgade 2A, 1. Sal
1353 København K
redaktion@indput.dk
www.indput.dk

LEDER

En gang imellem strækker de hændelser, som sker i de tre måneder mellem Indputs udgivelser, sig længere, end hvad en leder tillader at dække over. Sidste blads release blev spontant rykket til blokaden på Institutet, da vi naturligvis bestræber os på at være, hvor vores læsere – og medstuderende – er. Uenighederne ryster stadig som et efterskælv på Institutet. Til den første forelæsning i udviklingspsykologi blev vi bedt om at fokusere på fremtiden. En ny begyndelse. Og vi elsker heldigvis begyndelser her i Indput! Men enhver begyndelse tager afsæt i noget, som var, og som det vel giver mening at genbesøge en gang imellem – om ikke andet, så for perspektivets skyld.

I dette Indput kaster vi os netop over temaet begyndelser. Både de konkrete og de metaforiske. For eksempel kaster en gruppe skribenter sig over et ambitiøst projekt – at finde hoved og hale i det der med flytning til KUA. Noget, der på sin vis fletter sig sammen med blokadens kritik: At der tages store beslutninger uden om de studerende. I forhold til KUA er det ikke blot et spørgsmål om diffuse idéer om demokrati og inddragelse, men det reelle forhold at de studerende på et givent tidspunkt er bærere af en særlig kultur, som har *betydning*. Det liv, der leves på campus, er ikke vilkårligt. Et universitet er andet og mere end blot kvadratmeter. Det er også det studieliv der foregår mellem forelæsninger og på sene aftener, foreningslivet eller det sociale. Det bør man huske når man vurderer om der er plads til alle os fra CSS på KUA.

Der peges også på de strukturelle og ledelsesmæssige forhold i artiklen *Begyndelser og forsoning eller konflikten til døden?* på s. 48, hvor en skribent skriver: "*Måske skal vi tage konflikten fortvivlelse ved hornene, i stedet for at kigge efter at få ret i denne faglige debat og undersøge, hvordan vi skaber nogle institutionelle betingelser, der giver plads til forskellige perspektiver på psykologien.*" En konkret påmindelse om at indtage nye perspektiver og kigge fremad, hvilket vel er alle begyndelsers mest centrale kvalitet.

Der findes mange slags begyndelser. Ovenstående peger måske mod at begynde at kigge på de strukturer, vi tager for givet med et kritisk blik, fordi det der kan virke selvfølgelig nok næppe er det. Men der findes også ængsteligheden for det nye, som på s. 56 begribes gennem et dyk ned i poesien. Og der findes kærligheden til den faglitteratur, som får os til at tænke på helt nye måder, og som gennem det nye perspektivs transformerende kraft også markerer en slags begyndelse, som på s. 25. Det og meget mere finder du i dette nummer af Indput.

God læselyst!

Ditte Marie Thiemer Hilbert ■

Indhold

Indput no. 3 | 54. årgang | marts 2023

Faste indput

- 3. **Leder**
Indput byder velkommen
- 6. **Stafetten**
Mød Flora Botelho
- 9. **Side 9-subjekternes spådomme**
Indput trækker to tarotkort til dig
- 10. **Nyt fra Studienævnet og PsykRådet**
Public service til psykologistuderende
- 62. **Ind under huden**
Mød indputredaktionen
- 66. **Psyk&Tværs**
Vind et gavekort til Academic Books

- 20. 9 ting jeg vil begynde på i 2023...**
En studerendes forslag til 9 punkter, der er værd at begynde på i 2023
- 22. Dan-Sha-Ri og sparks of joy med Marie (... ikke Kondo)**
Japansk inspireret forårsdecluttering
- 25. Tænkning om tiden**
En hyldest til Valsiners gule grundbog
- 28. Tema: Flytning til Søndre Campus**
29. Rygteside, faktaark og tidslinje
33. Hvorfor skal vi egentlig flytte?
36. Et studie i generationer af opacitet
38. Når fakulteter flytter bygninger, flytter nissen da med?
- 42. Brudstykker af en begyndelse**
Små fortællinger fra studiestart, studiejob og praktikpladsen
- 44. Utopiernes psykologi**
En skribent undersøger psykologiens utopiske potentialer i en dystopisk verden
- 48. Konflikten til døden?**
Hvorfor vi skal passe på med at fjerne symptomerne uden at kurere sygdommen
- 52. At bære lyset i mørket**
Et samtale-essay om psykiatrien
- 56. Er al begyndelse starten på enden?**
Essay med afsæt i digte fra Pia Juuls "Forbi"

Tema: Begyndelser

Andre indput

- En hyldest til samtalen **14.**
Forfatterinterview med Cecilie Lolk Hjort
- Den alternative forelæsningsrække **59.**
Se programmet for Den alternative foreslæningsrække
- Kompetenceudvikling og frivilligt engagement i SIND **64.**
En beretning om frivilligt psykologisk arbejde

Af Sofie Harboe, stud.psych.

Illustration af Ursula Teodora Skov Moeran, stud.psych.

STAFETTEN

FLORA BOTELHO

Stafetten er Indputs faste indlæg om fakultetets ansatte, hvor de svarer på vores spørgsmål om sig selv og derpå sender stafetten videre til en anden ansat efter eget ønske. Denne gang er det Flora Botelho, der har stafetten.

Hvorfor valgte du at arbejde med psykologi?

Det sjove er, at jeg faktisk ikke har valgt det. Jeg er uddannet antropolog og i virkeligheden er det i den sammenhæng, at jeg arbejder på Institut for Psykologi i dag. Min primære interesse, da jeg søgte stillingen, var det specifikke projekt jeg arbejder med, som ligger tæt op ad nogle af mine faglige interesser. Når det er sagt, vil jeg tilføje, at jeg synes det er utrolig givende at arbejde med psykologer. Jeg lærer at tænke i andre baner og får adgang til ny viden og nye måder at gribe verden og mennesket an på. Jeg vil også nævne, at jeg under min studietid var meget nysgerrig på psykologi, og endte med at tage en sideuddannelse i udviklingspsykolog samt flere sidefag i psykoanalyse – så disciplinen har altid fristet lidt.

Hvad ville du ellers have læst/lavet?

Det er måske her jeg fortæller, hvad jeg endte med at lave? Da jeg blev færdig med gymnasiet, tænkte jeg på film og journalistik som to mulige uddannelser, men endte af forskellige årsager med at prøve journalistik. Under mit første semester havde jeg et sociologifag. Det syntes jeg var så spændende, at jeg droppede journalistik og startede på en bred, ret tung uddannelse, der hedder samfundsvidenskab: her havde man obligatoriske fag i statskundskab, sociologi og antropologi (noget der svarer til 60 ECTS på hvert fag) og økonomi, filosofi og statistik i mindre grad i de første år. Og så havde man de sidste to år med valgfrie fag, hvor man tog en retning.

Uddannelsen var helt rigtig for mig. Jeg var optaget af alt, som kunne udfordre mine præmisser og antagelser om, hvordan verden og mennesket er. Og selvom de store klassiske sociologer blæste mig bagover, var det antropologerne, der gjorde det største indtryk. At lære om alle de hidtil utænkelige måder et samfund kan indrette livet på, og om hvor plastisk og formbart mennesket er, var og er stadig en begejstring. De sociale teorier, der udspringer fra kendskab til verdens kulturelle og sociale mangfoldighed udfordrer indlejrede og ureflekterede overbevisninger, de tvinger mig til at konfrontere mig selv. Jeg tænker at det giver sig selv, at jeg er meget tilfreds, med den disciplin jeg har valgt, og er rigtig glad for at kunne arbejde antropologisk herinde på Institut for Psykologi.

Hvordan vil du beskrive feltets udvikling fra du trådte ind i det til nu?

Jeg startede herinde for nyligt – i august 22 – så jeg kan ikke udtale mig her. De forandringer jeg kender til, gælder hele samf og humaniora, og de handler om struktu-

relle og politiske aspekter, der har påvirket forståelsen af disse felters vigtighed og rolle i samfundet. Men jeg tror ikke spørgsmålet handler om det, og helt specifikt psykologi som felt kender jeg ikke nok til.

Hvordan tror du, studiet/faget ser ud om 20 år?

Igen, jeg tør ikke forudsige noget om psykologis udvikling som fag. Generelt i samfundet mærker jeg en stor tendens til en mere markedsorienteret tilgang til uddannelse – uddannelse som værktøj til job, til produktion, til økonomisk vækst. Det er selvfølgelig en katastrofal udvikling for flere discipliner, og her er psykologi måske ikke så sårbar som andre – eller i hver fald ikke alle dele af psykologien. Men tabet er dog, i min optik, også samfundets i det hele taget. Danmark har haft en særlig tradition for det humanistiske med den grundtvigianske tradition, højskoler osv. Den humanistiske betragtning af uddannelse som dannelse af alsidige, tænkende individer føler jeg er ved at gå tabt lige nu. Men 20 år er lang tid, og retningen kan ændres flere gange inden da.

Hvad er de tre bedste ting i din hverdag?

Jeg nyder at læse nye, spændende tekster, at skrive nogle nye (forhåbentligt også spændende) tanker, og at høre om mine kollegaers forskning, samt drøfte min med dem. Men disse tre er lige så gode som mange andre aspekter af min hverdag.

Hvad ville du sige til dig selv som studerende, hvis du kunne vende tilbage til din studietid?

Læs mere. Og tag det valgfag om Foucault du ikke tog dengang, det blev tilbudt.

Hvem skal have stafetten af dig?

Mark Schram Christensen. ■

SIDE 9-SUBJEKTERNES SPÅDOMME

Her i Input har vi endnu en gang trukket tarotkort for dig dette semester, samt for påskeferien.

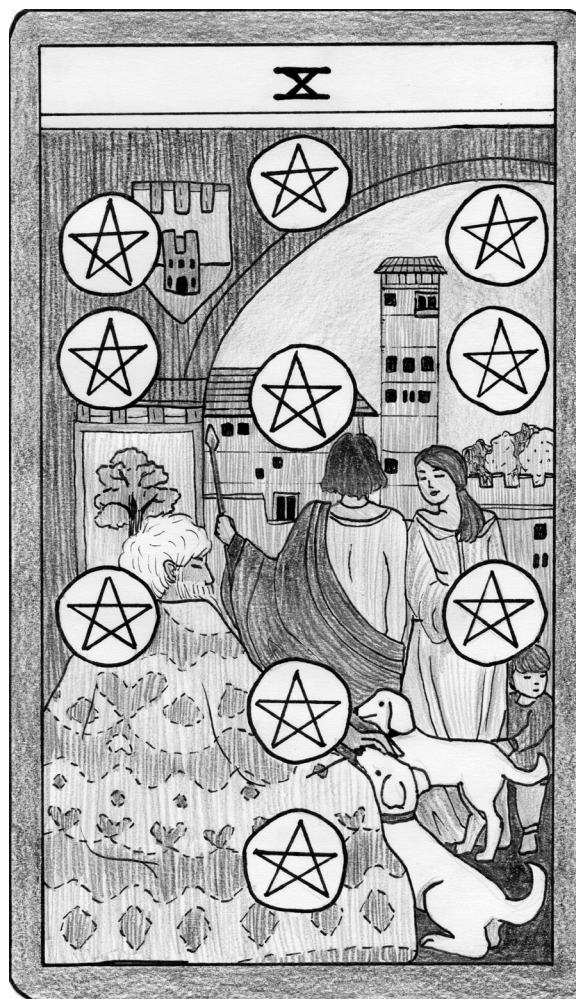
Af Ursula Teodora Skov Moeran, stud.psych.

Illustrationer af Maja Koch Nielsen, stud.psych.

Ten of Pentacles

Pentacles (mønterne) er forbundet med jordelementet i de traditionelle tarotkort. Det betyder, at der er tale om materialisme (ikke Simos yndlings; den monistisk pluralistiske), økonomi, helbred og arbejdslivet, samt lidt indflydelse fra vores kreative sider. *Ten of Pentacles* fortæller os, at der i dette semester bliver lagt vægt på glæde og langvarighed ved disse aspekter; du finder nok ud af, at du i løbet af semestret får skrevet et rigtig spændende speciale eller bachelorprojekt. Eller måske har du en hobby, som blomstrer slut forår. Hvad end det er, fortæller kortet, at vi skal have langsigtede mål in mente, fordi de beslutninger du tager dette semester har stort potentiale til at give glæde i længden og kommer til at være arbejdet værd.

Ligeledes vil det være et dejligt økonomisk semester for de fleste af os. Det kan være din årsopgørelse har været ekstra generøs, eller du oddser rigtigt på CS:GO for en gangs skyld. Det er også et positivt kort for familien. Selve det traditionelle kort afspejler en gammel mand, der sidder tilbage og ser på familien lege. Så måske er det i dette semester dine forældre endelig har fattet, at studielivet er ekstra hårdt og giver en ny computer? Hvad end det er, kan du glæde dig.

Påskeferien - Five of Cups, reversed

Cups (bægerne) er tæt forbundet med vandelementet – et element, der har meget at gøre med vores følelsesliv (altid relevant for psykologistuderende). Trækker man et *Cups* kort, er det et tegn på, at man nok lige skal være obs på sine følelser og lytte til sin intuition, når det kommer til beslutningstagning i denne periode. *Five of Cups* er indrømmeligt et ret dystert kort, men da vi har trukket den i omvendt position, kan du glæde dig over, at vi her har at gøre med (selv-)accept, tilgivelse og nostalgi. Måske er det egentlig først her, at det går op for dig, at du er ved at skrive speciale/bachelorprojekt, og en vigtig milepæl i dit liv snart er ovre. Det kan også være, at arrene fra det brud, break-up, eller tab vi spåede sidste semester endelig er ved at hele sig helt i løbet af påskeferien. Hvis Jesus kan opstå efter døden, så kan du også komme dig over dette. Tilgiv hvem og hvad end du har behov for og accepter, at tingene er, som de er.

Til gengæld, så selv om det er ferie, tyder *Five of Cups* (reversed) på noget økonomisk sikring. Dog ikke helt på en tydelig måde. Det kan være, du mister nogle arbejdschancer, du havde satset på, men kortet fortæller, at det (økonomisk) er for det bedste. Det er et trin i den rigtige retning for din økonomi. ■

NYT FRA STUDIENÆVNET OG PSYKRÅDET

Af Ban Shiwalia, stud.psych. & Anna Fabricius, stud.psych.

Stormen har lagt sig, og solen skinner ind gennem bygning 35. Vi kan nu se frem til et roligt forår. Som de fleste studerende på CSS er bekendt med, har vinteren været præget af en intens stemning på CSS. En blokade tilbage i december banede vejen for en forhandlingsaftale, der udmundede i betingelser, der skulle overholdes for at sikre den faglige bredde på psykologi-uddannelsen. Siden da har PsykRådet arbejdet intenst på at få alle studerende med ind over processerne som følger, samt igangsat diverse initiativer for at bevare og styrke den faglige bredde på uddannelsen. Du kan blive klogere på disse processer og initiativer senere i artiklen.

Et historisk vue

I starten af det 20. århundrede var der tradition for at få professorer varetog det fulde ansvar for et fagområde. I løbet af det 19. og 20. århundrede kom der en øget tilstrømning af både studerende og videnskabeligt personale, og det betød at universitetet måtte organisere sig mere formelt; her opstod bl.a. institutter, laboratorier og afdelinger, hvor professorer havde meget at skulle sige i forhold til udformningen af deres fag og undervisningen var nogle steder næsten udelukkende defineret af det område, den pågældende professor forskede i. Et opgør ulmede. I 1968 kulminerede det Københavns Universitet med at stud.psych. Finn Einar Madsen overtog talerstolen fra rektor Mogens Fog til Universitets årsfest. Finn Einar Madsen forlangte et opgør med "professorvældet" og at studerende fik medbestemmelse i udformningen af deres uddannelse.

Hvorfor PsykRådet?

I 1970'erne indførte man Studienævn, som opererer på institutniveau og skal sikre uddannelse kvaliteten. Det er unikt at danske studerende i dag har medindflydelse på universitetet på flere niveauer: i Studienævn (institutniveau), Akademisk Råd (fakultetsniveau) og Universitetsbestyrelsen. Alle 3 organer er forankret i Københavns Universitet. For at vores studenterrepræsentanter i disse råd kan varetage vores interesser,

er vi også organiseret endnu mere lokalt i fagråd, heriblandt PsykRådet.

PsykRådet er først og fremmest et rum, hvor psykologistuderende kan mødes. Du kan lære medstuderende på tværs af år-gange at kende og diskutere, hvordan vi i fællesskab kan forbedre vores hverdag som psykologistuderende. Studerendes medindflydelse er ikke en naturlighed eller givet. Det er en ret studerende før os har arbejdet for. Vi vil i PsykRådet gerne sikre os at fremtidige psykologistuderende også har noget sige i sager, der vedrører sig vores uddannelse og studiemiljø.

Så hvis der er noget på uddannelsen, du oplever fungerer mindre godt, eller du har en god ide til, hvordan vi kan forbedre studiemiljøet, må du ikke tøve med at kontakte os eller komme til et Psykrådsmøde. PsykRådet er en enormt vigtig demokratisk instans, og det er vigtigt for os at høre din holdning, uanset om du går på 1. eller 10. semester. Vi står stærkere, når vi står sammen og instituttet er meget lydhøre overfor forslag.

Som psykologistuderende har du altid en stemme. Både når der konkret skal stemmes om ting til Psykrådsmøderne eller når vi beslutter hvilke emner, der skal på dagsordenen til Psykrådsmøder. Du kan altid få et punkt på dagsordenen ved at skrive det til Facebooksiden *PsykRådet på Københavns Universitet*. Vi forsøger også at holde møde hver måned samt 1 stormøde pr. semester. Det er vigtigt at møde op til disse møder, da det er her vi behandler semesterets vigtigste emner.

Indflydelsens rækkevidde

De emner der diskuteres på Psykrådsmøder vander videre ud til forskellige organer og fora på Det Samfundsvidenskabelige Fakultet bl.a.: 1) **Psykologisk Studienævn**. 2) **Akademisk Råd**, der rådgiver dekanen om langsigtede strategier for økonomi og forskning. 3) **SAMF-Rådet** der er et fakultetsråd og ligger under Studenterrådet. Her mødes studerende fra alle uddannelser på SAMF og diskuterer problemstillinger, der går

på tværs. En gang imellem når idéer eller initiativer helt op til Universitetsbestyrelsen, Københavns Universitets øverste myndighed.

Særligt **Studienævnet** er relevant for den nære indflydelse på uddannelsen, da det er her **undervisningsevalueringer** og **nye tiltag på uddannelsen** tages op og diskuteres mellem 4 repræsentanter for det videnskabelige personale (professorer, lektorer) og 4 studenterrepræsentanter. Man vælges demokratisk til at være studenterrepræsentant. Vi plejer at udpege 4 studerende fra PsykRådet som kunne være interesseret i at stille op til Studienævnet og så kan alle psykologi-studerende stemme til Univalget, der afholdes engang i november. Hvis du er interesseret i at høre mere om Studienævnet eller kunne have lyst til at stille op må du endelig kontakte os i PsykRådet.

Hvad er der sket siden sidst?

6 DAGES BLOKADE:

Kl. 3:30 tirsdag den 13. december 2022 mødtes en gruppe psykologistuderende foran hovedbygningen på CSS for at blokere institut for psykologi. Blokaden kommer som følge af den ensretning, mange studerende mener studiet er blevet ført hen imod. Helt konkret blev der blokeret på baggrund af to beslutninger:

1. Onsdag d. 7. december nedlægges den humanvidenskabelige forskerklynge, som bl.a. gør, at man som studerende ikke kan sikres en humanvidenskabelig vejleder, når man skal skrive speciale.
2. Idet Udviklingspsykologi havde fået ny fagkoordinator, havde udviklingsfaggruppen foretaget radikale ændringer i pensum. Alle tekster fra Hviid, Villadsen, Zeuthen, Butler, Bruner, Winnicott, Valsiner, Søndergaard, Stern, Hedegaard, Sommer og Vygotsky var væk.

De næste par dage blev PsykRådets kanaler anvendt til at in-

formere de studerende om blokaden samt rekruttere flere til at hjælpe med at blokere instituttet. I løbet af få timer blev der rekrutteret 3-400 studerende til at opretholde blokaden af Institut for psykologi. Blandt støtterne til blokaden var også 1400 eksterne psykologer samt fagråd, organisationer og fagforeninger rundt i landet.

Listen ses herunder:

- Dansk psykologforening
- Danske studerendes fællesråd
- Studenterrådet, RUC
- Studenterrådet, KU
- Anarkistiske studerende
- HUM-Rådet, KU
- De studerendes råd, DPU
- SIENCE-rådet, KU
- Queer union, KU
- Landsforening for autisme
- Statskundskabs fagråd, KU
- Historisk fagråd, KU
- Selskab for kritik & fortolkning, filosofi, KU
- Foreningen af naturressourcestuderende, KU
- Anarkistiske studerende
- Enhedslisten
- Frie grønne (Sikandar Siddique)
- Interne og eksterne lektorer på KU samt eksterne institutledere

Under blokaden blev der bl.a. afholdt foredrag og yogatimer samt stormøder, hvor studerende både for og imod blokaden fik mulighed for at få informationer om sagen samt komme med input til hvilke krav, der skulle indfries, for at blokaden kunne ophøre.

Under 3. stormøde blev der nedsat en forhandlingsgruppe af studerende på psykologi, som fik mandat til at gå i dialog med ledel- ►

sen om betingelserne for at opløse blokaden. Mandag den 19. december 2022 sad forhandlingsgruppen til kl. 02.00 om natten og forhandlede med ledelsen om betingelserne. Aftalen blev skrevet under og lød som følger:

Ad. 1)

Ledelsen deler de studerendes ønske om at sikre en faglig bredde og velfunderet uddannelse. Dette ønske vises i de følgende punkter:

Ad. 2)

Ledelsen tilkendegiver, at arbejdsgruppen skal genoptage arbejdet med de 11 ønsker. Det besluttet på næste psykrådsmøde, hvordan arbejdet konkret skal genoptages.

Ad. 3)

Ledelsen oplyser, at den humanvidenskabelige forskerklynge bevares fra næste semester, og at de studerende fortsat fremover sikres at kunne få en humanvidenskabelig vejleder.

Ad. 4)

Vedtægterne og forretningsordenen for studienævnet giver mulighed for, at der indkaldes til ekstraordinært studienævns-møde snarest muligt, hvor pensum i Udviklingspsykologi skal behandles. Institutledelsen og forhandlingsgruppen bakker op om, at de vedtægtsmæssige muligheder anvendes.

Psykrådets forpersonsskab vil gerne give en særlig tak til alle studerende, som har engageret sig i debatten!

NYT FRA PSYKRÅDET:

Som følge af den underskrevne forhandlingsaftale faciliterede Psykrådet et strategimøde, hvor studerende kunne komme med input til, hvilke initiativer der skulle igangsættes.

Forneden ses nogle af de initiativer, der til mødet blev nedsat projektgrupper til:

- PR-gruppe for Psykrådet, som kan hjælpe med at informere de psykologistuderende om, hvad der rør sig på studiet, og hvornår der er møder.
- Udviklingspsykologi-Læsekredsen, der i lige uger i løbet af semestret læser og snakker sammen om de tekster, som

er blevet fjernet.

- Opløsning af barrierer mellem studerende og VIP'ere via arrangementer som fx PSYK-studieliv der blev holdt d. 28.02 af Instituttet.
- Samarbejde med Dansk Psykolog Forening via en arbejdsgruppe med kontakt til DP, som har tilbudt at hjælpe med de udfordringer, som de studerende og de ansatte i Studienævnet har svært ved at tackle.
- Kontakt til Claire Gordon som arbejder med trivsels-initiativer på CSS.
- At undersøge kursusevalueringer fra tidligere semestre
- Den Alternative Forelæsningsrække
- Pressegruppen (fra blokaden), der gerne vil genoptage deres kommunikationsarbejde
- Podcast (stadig under udvikling)
- Alternativt faktaark (om blokaden) til det, ledelsen lagde op på KU's hjemmeside

Kunne du tænke dig at være en del af projekterne, kan du skrive til os på Facebook eller på vores E-mail: psykraadetvedku@gmail.com

Derudover går næstforperson Anna Fabricius og to studienævnrepræsentanter af. Psykrådet inviterer derfor til generalforsamling: onsdag den 29. marts 2023 kl. 17-19. Alle er velkomne til at stille op til posterne!

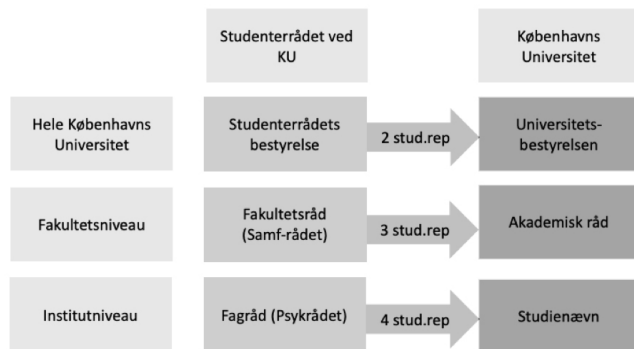
OPFORDRING FRA PSYKRÅDET:

Det er ingen hemmelighed, at de sidste års diskussioner om uddannelsens faglige udvikling har været drænende. Alligevel mener vi i Psykrådet, at vi er nået til et punkt, hvor ledelsen har valgt at lytte til de studerende. Med 2. punkt fra forhandlingsaftalen kommer den nedsatte arbejdsgruppe til at følge op på de tidligere 11 krav og bestræbe sig på, at de bliver overholdt.

Det udelukker ikke, at vi som studerende fortsat forholder os kritisk til beslutninger, som vi ikke inddrages i, eller er radikalt uenige i. Vi appellerer dog til, at alle (både studerende og ansatte) overholder Code of Conduct.

Til sidst vil vi understrege, at både Psykrådet og ledelsens dør altid står åben for dialog. ■

PSYKRÅDETS INDFLYDELSE PÅ UNIVERSITETET

Psykrådet opstiller studenterrepræsentanter til Studienævnet, som vælges ved Universitetsvalget hvert efterår. Studienævnet blev dannet efter studenteroprøret i 1968, og halvdelen af medlemmerne (og dermed stemmerne) udgøres af studerende. Det er Studienævnet, der står for uddannelsens udvikling samt kvalitetssikring. De studerende i Studienævnet repræsenterer Psykrådets holdning.

Psykrådet opstiller også en repræsentant til Akademisk Råd, der rådgiver dekanen (lederen af fakultetet) i hans beslutninger. Repræsentanten videregiver de studerendes holdninger og opdaterer dekanen på det, som rør sig blandt de studerende.

Psykrådet er et fagråd under studenterrådet. Studenterrådet er en samlet instans for alle de forskellige fagråd på KU samt øvrige faglige foreninger, og opstiller to repræsentanter til universitetsbestyrelsen, der har indflydelse på beslutninger, som gælder hele Københavns Universitet og dermed alle fag.

Vi opfordrer alle psykologistuderende til at følge facebooksidan: *Psykrådet på Københavns Universitet*, hvor vi løbende slår begivenheder og relevante opslag op.

Hvis du gerne vil lidt bagom kulisserne i Psykrådet og ønsker at være *aktivt medlem* kan du anmode om medlemskab i facebookgruppen: *Psykrådets gemakker*.

STUDIENÆVN

Opgaver

- Udarbejdelse af studieordningen
- Udvikling af uddannelse og undervisning
- Behandling af sager om dispensation og meritoverførsel

Medlemmer

- VIP'ere og studerende i forholdet 1:1
- Dekanen fastsætter antallet af medlemmer
- VIP'ere sidder tre år, studerende i et år

AKADEMISK RÅD

Opgaver

- Udtalelser til dekanen om bevillinger, forskning, uddannelse og strategiske emner
- Indstilling af personer til bedømmelsesudvalg for bl.a. ansættelser
- Tildeling af ph.d.-graden, doktorgraden og diverse priser

Medlemmer

- Studerende og VIP'ere i forholdet 1:2
- Mindst to TAP'ere som observatører
- Personale sidder i tre år, studerende i et år
- Dekanen er 'født' medlem (formand)

VORES REPRÆSENTANTER

Studienævnsmedlemmer

- Gabriel Monrad Klit
- Agnethe Emilie Lyngholm Sandvej
- Karolina Bro Næss
- Mette Højbjerg Nielsen

Psykologis repræsentant i Akademisk Råd

- Valdemar Stenberdt

Psykrådets forretningsudvalg

- Forperson: Ban Shiwalia
- Næstforperson: Anna Fabricius
- Kasserer: Benedicte Nellesmann Ditmer

• der er så lidt af min historie jeg har lyst til at give fra mig •
• til andre end dem der allerede kender den fra deres eget liv •
• jeg tørster efter genklang som man drømmer oaser frem i ørkenen •
• især fra det menneske der intet har til fælles med mig •

Uddrag fra *minoritetsdigt*
Hvad er lyden af én hånd der rækker ud?
Af Cecilie Lolk Hjort
Forlaget Lysvalsen, november 2022

EN HYLDEST TIL SAMTALEN

Forfatterinterview med Cecilie Lolk Hjort

Af Amalie Bøg Rasmussen, stud.psych.

Illustration af Maja Koch Nielsen, stud.psych.

I det offentlige rum er der visse stemmer, vi hører mere end andre. Nogle stemmer får mere taletid, mens andre drukner i op-råbene fra de omkringværende. Med sin digtsamling *Hvad er lyden af én hånd der rækker ud?* har forfatter Cecilie Lolk Hjort ønsket at låne sin stemme og platform til nogle af de mennesker, hvis fortælling hun har savnet at høre blive fortalt højt. Over en fireårig periode har Cecilie researchet, interviewet, skrevet og fået feedback på sine digte fra en bred række folk, der har delt deres livsoplevelser med hende. Det er blevet til en samling af digte, der tager udgangspunkt i fem temaer: det at have en autismespektrumforstyrrelse, det at gå i terapi, at have haft svære barndomsoplevelser, at være mand og det at tilhøre en minoritet. For Cecilie har det været en undersøgelse af, hvor langt hun kunne række ind i et andet menneske, og om hun var i stand til at sætte sig udover sin egen opfattelsesevne. I forsøget på at indkapsle sine respondents fortællinger i sin kunst, på en måde der var tro mod deres sande oplevelse, gav Cecilie respondenterne **vetoret**. Således kunne de altid bede hende om at omskrive et digt eller endda fjerne det helt.

Digtsamlingen er en hyldest til samtalen og den indsats, vi mennesker gør for at forstå hinandens verdener. Det er en indsats, der afspejler sig i vores alles relationer og dagligdag, og for psykologistuderende er det også en vigtig byggesten i vores fremtidige erhverv. Samtalen er et værktøj, vi skal lære at mestre, og vi vil være nødt til at finpudse denne evne resten af vores professionelle liv. Kunsten at tale med mennesker. Ikke som vi taler med vores venner, søskende, forældre eller kærester, men den professionelle samtale mellem psykolog og klient. Samtidig er det også en samtale mellem to mennesker. Hvordan man er til stede både som psykolog og menneske i det terapeutiske rum vil være en evig balancegang. Måske man altid kan spørge sig selv: Har jeg virkelig forstået, hvad der er på spil her? Hvis jeg skralder alle mine egne antagelser og erfaringer væk, vil min forståelse for mennesket overfor mig så stå renere frem? Eller er det netop mine egne oplevelser som menneske, der kan hjælpe mig nærmere en forståelse for vedkommendes situation? Sådan kan man gå som en linedanser et helt liv – altid med en lille frygt for at få overbalance. ►

- var det ikke her jeg skulle have været sikker •
- var det ikke dig der skulle have været trænet i at høre en hvilken som helst historie uden at skyde dens budbringer •
- jeg forstår at ikke alle er kvalificeret til alt men det må da være meningen at du skal undskylde din videns landegrænser og
sende mig videre med pas og klap på ryggen •
- ikke bare stoppe samtalen som en mur modtager et drønende godstog •
- hvad er pointen i al din uddannelse hvis den ikke varmer dit sinds hænder •
- hvorfor gik du hele vejen med mig gennem denne onde eventyrskov bare for at finde den største drage til at æde mig og løbe
din neutrale vej •

Uddrag fra terapidigt

Netop de digte, Cecilie Lolk Hjort har skrevet med udgangspunkt i folks oplevelser af at gå i terapi, taler ind i, at det ikke blot er en oplevelse, der er vidt forskellig mennesker imellem, men at det også er en enormt sårbar oplevelse, hvor risikoen for ikke at føle sig set eller hørt er reel. Da jeg læste terapidigtene, blev jeg nærmest en smule irriteret. Selvom digtet tak beskrev en uforbeholdent positiv oplevelse af at gå i terapi, var der en langt større andel af beretninger fra mennesker, der ikke havde haft gode oplevelser i terapi. Et kort øjeblik fik jeg en følelse af, at jeg selv og mit fag var under angreb, men i virkeligheden tror jeg, at irritationen dækkede over en bekymring. Til samtaletræning lærte vi, at psykologer har tendens til at overvurdere deres egne evner. At vores største hæmsko er, at vi ikke er garanteret at blive bedre jo længere tid, vi er på arbejdsmarkedet. En af underviserne fortalte tværtimod, at det der gjorde en psykolog god var, hvis vedkommende evnede at viderestille sine klienter. Man skal være i stand til at se sine egne begrænsninger og derefter søge at hjælpe sin klient videre til andre kompetente hænder. Men hvor langt må man så gå, før man bør give op på samtalen? Hvor mange risici kan man tillade sig at løbe, idet man søger at mestre samtalekunsten? Kan man undgå, at man kommer så langt fra hinanden, at man ikke længere kan høre, hvad den anden siger?

Cecilies erfaring med at skrive sin seneste digtsamling har lært hende, at hvis man virkelig vil forstå nogen, handler det først og fremmest om åbenhed. Man skal være villig til at lytte, men også villig til at blive udfordret, og selvom det kan lyde banalt, så har det væsentlig betydning for, hvordan vi er til stede i samtalen med andre mennesker. En af de mest berigende oplevelser, Cecilie selv har haft i terapi, var engang, hvor hendes psykolog brast i gråd. Da Cecilie spurgte, hvad der var galt, svarede hendes psykolog: Du har været igennem så meget smerte, jeg græder bare for dig. Måske dette var et eksempel på den hel rette balancegang mellem det professionelle og det menneskelige. For Cecilie emmede oplevelsen i hvert fald af en følelse af at blive set, fordi hendes fortælling rent faktisk ramte et andet menneske. Og hendes opfordring er, at man ikke skal være så bange for at have reaktioner på de fortællinger, man støder på. Samtalen kan knytte mennesker sammen, og den kan også fjerne os fra hinanden. Gennem sine digte håber Cecilie, at folk får et glimt af noget, de kan genkende fra sig selv, og at de fortællinger, digtsamlingen rummer, kan medføre en dybere forståelse for læseren selv og dennes medmennesker. Det er nemlig dét kunsten at samtale kan. ■

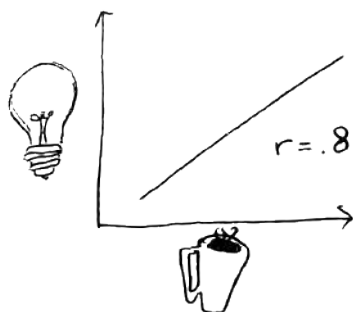
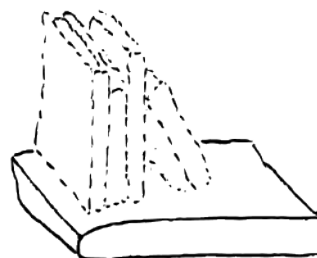
TEMASEKTION
BEGYNDELSER

9 TING JEG VIL BEGYNDE PÅ I 2023...

Af River Lyngaa, stud.psych.

Illustrationer af Josefine Bechgaard Lisse, stud.psych.

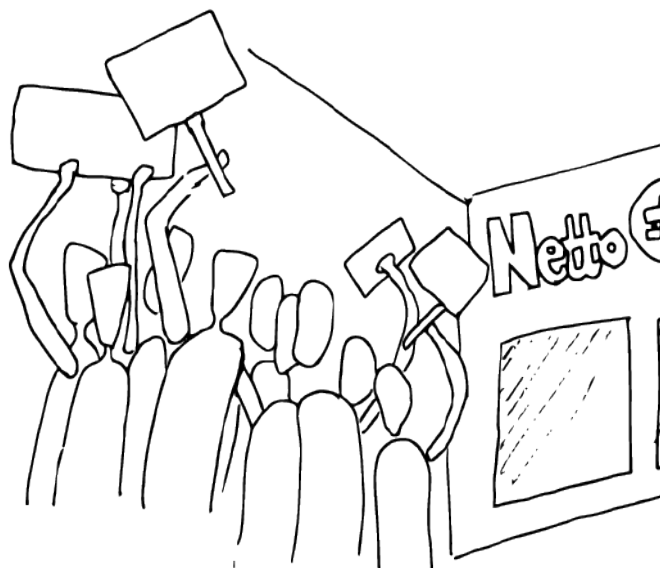
1. Lære at bruge biblioteket – jeg forstår stadig ikke, hvorfor det er "bogtomt?" Altså hvad er formålet? Og er der nogen, der ved, hvad deres inventar af Holzkamp består af?

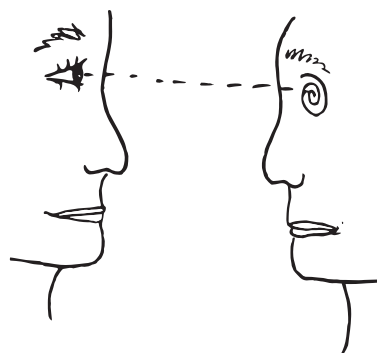
2. Acceptere, at jeg ikke kan lide sort kaffe. Jeg ved godt, det er sejere. Jeg ved godt, at der er en $r = 0.8$ på forholdet mellem at drikke sort kaffe og at have banebrydende idéer, men det smager dårligt. Jeg foretrækker mælk med kaffesmag og fra nu af, vil jeg være stolt over det.

3. Læse for *nydelsen*. Første semester blev et clusterfuck af at læse alt for meget pensum, klappe enhver bog i, som jeg ikke skulle bruge til eksamen, i samme sekund, jeg åbnede den, og side-eye alle de bøger jeg alligevel har formået at erhverve mig det sidste halve år. No more! Peter Seeberg, I'm coming back for you, baby.

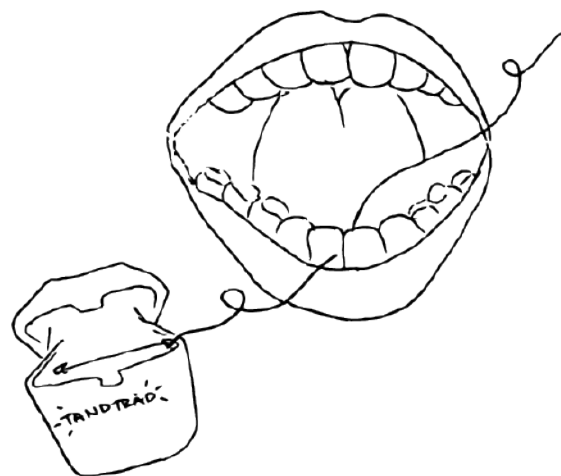
4. Gøre brug af min studierabat. Hele tiden. Alle steder. Selv når ungarbejderen i Netto insisterer på, at de ikke gør brug af studierabat. True med at blokere deres institut om nødvendigt.

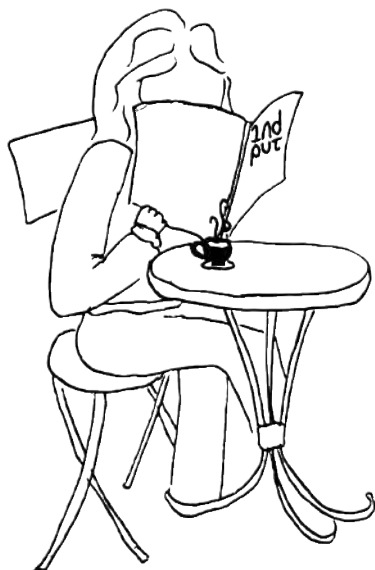
5. Stirre fremmede mennesker i byen i øjnene. Når de spørger, hvorfor jeg er så underlig, svare: "Jeg er psykologistuderende" og vende mig om og gå. Skabe en konsensus om, at psykologistuderende er underlige. Langsomt se ansøgertallet til 1. semester dale år efter år. Utopisk se frem til den dag instituttet spørger, hvad jeg skal have for at stoppe. Mit svar er et nyt pensum i udviklingspsykologi.

6. Skære ned på listerne. Jeg har lister over relevante lister. Jeg har lister over kommende lister, jeg skal huske at lave. Jeg har komplet ens lister liggende flere steder i lejligheden for at optimere succesraten af ikke at glemme noget. Jeg kan bare ikke huske *hvilke* steder. Findes de så overhovedet, når de ikke fremtræder for min bevidsthed?

7. At bruge tandtråd. Jeg har lovet min tandlæge at gøre det så mange gange, at jeg næsten ikke tør se ham i øjnene længere. (*note til mig selv* inden udgivelse: har min tandlæge studierabat?)

8. Endelig acceptere idéen om at man skal bryde ud af sin "comfort zone" og huske at nyde livet og være spontan og leve livet, mens man er ung og yolo og pull en all nighter og what not. Bryde ud af min comfort zone ved altid at tænke: hvad ville Freud gøre? *Mommy, sorry, mommy?*

9. At anskaffe mig en *rigtig* kaffemaskine, så jeg ikke længere skal leve af instant og masseproduceret filterkaffe (*sorry Kaninen*<3). Måske er det derfor, at jeg ikke kan lide kaffe? Tror faktisk jeg er en rigtig *connaissanceur*-kaffedrikker, når det kommer til stykket. Mød mig om et år, når jeg *nyder* en double espresso på den franske. Au revoir! ■

DAN-SHA-RI OG SPARKS OF JOY MED MARIE (... IKKE KONDO)

Af Marie-Louise Olsen, stud.psych.

Illustrationer af Mie Chan Mian Schmidt, stud.psych.

Foråret lurer lige om hjørnet, og i takt med at de lyse timer bliver forsat flere, den lune brise langsomt tager sit tilløb, og livet nærmest synes en smule lettere, kommer overskuddet heldigvis igen snigende, selv efter livets vinter. Alle siger "New Year, New Me", men undersøgelser tyder på, at op mod 43%¹ af alle opgiver deres nytårsforsæt inden februar.

Er du måske druknet i eksamensstress og er startet året ud med et mess? Så frygt ej – for Indput er her for dig! Det gode ved at være universitetsstuderende er, at vores år nærmest først reelt begynder med den nye semesterstart i februar. Og med det nye semesters start, samt det lurende forår, er der udsigt til en god ny begyndelse, hvor du kan starte året ud med gode nye vaner og en god decluttering.

KonMari og Dan-Sha-Ri

Resonansen af rengøring og organisering er for de fleste forbundet med negative konnotationer, en følelse af pligt, og måske endda frustration over mangel på overblik. Dog skete der i Kuhns forstand nærmest et paradigmeskifte, inden for feltets verden, da Marie Kondo tilbage i 2011 udgav bogen *Magisk oprydning*, som hurtigt blev en bestseller, og senere indtog Netflix-scenen med storm, med programmet *Tidying up with Marie Kondo* i 2018. Kort sagt går Kondos metode ud på, at alle de ting du omgiver dig med, skal give glæde. Hvert et objekt du besidder, bør du gribe i hånden og stille dig selv spørgsmålet "Does this spark joy?" Hvis ej, er det *arigato*, og du bør tage afsked, og takke tingen et pænt tak for at have haft bragt glæde i dit hjem. Marie Kondos metode, som tilmed hedder KonMari, minder i høj grad om den strømning af materiel minimalisme, som i højere grad er brudt frem i Vesten i de senere år.

En anden oprydningsstil, som minder om denne, er Dan-Sha-Ri. Ophavspersonen bag Dan-Sha-Ri er japanske Hideko Yasmashita. Udover at besidde fornuftige metaforer såsom, at et *uorganiseret rum er som en forstoppelse*, eller at *folk som lever omgivet af unødvendige objekter er catfishes*, kan Dan-Sha-Ri konceptet på japansk brydes ned som følgende;

DAN = afskaffelse af unødvendige ting,
SHA = at bortgive ting som du allerede besidder én af,
RI = at give slip på din besættelse af besiddelse, og fokusere på dig selv som en mere spirituel entitet, fremfor en materiel entitet, som er hvad du ejer.

Og godt lyder det vel nu engang, men hvorfor egentlig begynde på en decluttering? Med psykologiens briller på, er der egentlig mange gode grunde til netop det.

¹<https://insideoutmastery.com/new-years-resolution-statistics/>

Kunsten at rydde op

Kunsten bag decluttering er nærmest en filosofi, som i dens fysiske handling kan fragmenteres til to handlinger; at vælge om noget bør beholdes, og hvor det bør opbevares. Oprydningen og organiseringen bliver altså derfor et værktøj, og ej et mål i sig selv. Det sande mål er at etablere en livsstil som du ønsker, hvor det meste af dit hus er organiseret og repræsenterer dig. Og der er mange grunde til at begynde allerede i dag.

Meget tyder på, at rod og uorden decideret kan være årsagsvirkning til stress, og påvirke hvordan vi har det med både vores hjem, og os selv, da rodet kan medføre, at vi føler os ængstelige, hjælpeløse og overvældede. Grunde til netop den årsagsforklaring, kan være at finde i flere aspekter. Rod kan blandt andet distrahere vores opmærksomhed væk fra det, vi egentlig bør foretage os, og hurtigt blive en lang overspringshandling, at forsøge at få orden på. Tilmed kan rod bidrage til, at vi føler os overstimuleret, herunder både visuelt og olfaktorisk, samt begrænse vores koncentrationsevne, da det konstant bliver en påmindelse om, hvad vi bør gøre, og at vi ej har fået det gjort endnu. Fra evolutionsteoriens perspektiv, har mennesket tilmed en naturlig præference for orden og symmetri, hvilket til tider kan gøre, at vi føler os usammenhængende og ængstelige

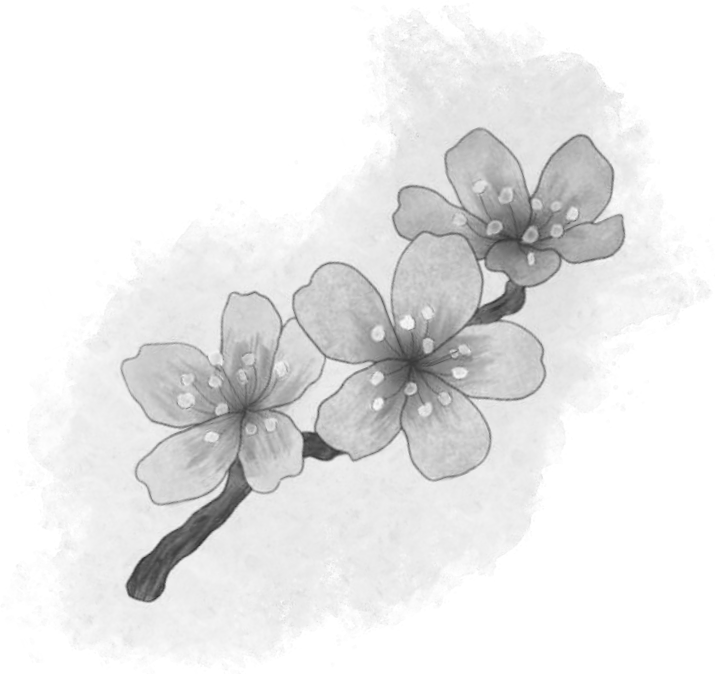
Oprydning, organisering og rengøring ville derfor både kunne bidrage positivt med mere overskud, bedre koncentration, samt reducere stressniveauet. Rod er kort sagt en kontinuerende kognitiv overload, men som du kan få styr på – allerede i dag.

Med min DanMari metode, som er en eklektisk smoothie, som består af nøje udvalgte frugter fra både KonMari og Dan-Sha-Ri, samt min personlige livsfilosofi, vil jeg derfor tillade mig at tage dig blidt i hånden, og føre dig igennem 5 gode steder at starte, som medvirker til den fysiske decluttering.

Tilmed vil jeg byde dig på 5 gode vaner, du kan tage med dig, som en form for mental decluttering. Ydermere har jeg lavet dig en mixtape til denne rejse, som du kan scanne dig ind på med artiklens tilhørende QR-kode, som du kan nyde mens du giver dig i kast med declutteringen.

Kom i gang

Før du går i gang, er to gode huskereglere at have på rejsen, at du skal huske, at der er en sammenhæng mellem oprydning og følelser. Når du organiserer dit hjem, organiserer du ligeledes dine følelser, da det kan bringe mere ro. Tilmed er det godt at have med, at det som du omgiver dig med, skal bringe glæde. Derfor er Kondos spørgsmål om *"Does this spark joy?"*, vigtigt at have med i hele processen. ►

Fem gode steder at begynde

I. Beslut dig for en gennemgående struktur

Det kunne eksempelvis være, at du ved hvert et objekt du har, spørger dig selv følgende spørgsmål; har jeg brug for det? Hvorfor har jeg det? Hvad ville jeg bruge i stedet, hvis jeg ikke havde det?

II. Start ud med de lette steder først

Ved at starte med badeværelsesskufferne eller køkkenskabene, føler du allerede, at du er nået langt, når du kan betragte din smukke organisering, og lukke skabene med ro i maven. Her er et pro-tip at væbne dig med glaskrukker og labels særligt i køkkenskabene, så selv din favorit müesli, kan få sin egen lille cute label.

III. Organiser velovervejet, og lad tingene få sin egen plads

Ved at hver en ting får sin egen plads i dit hjem, skal du ikke længere fare febrilsk rundt, og lede efter den ene læbestift, som du købte engang på en sommerferie i Sydfrankrig, da du var sytten. Den bor nemlig nu ved siden af resten af dine beauty-produkter, i dine velorganiserede badeværelsesskuffer.

IV. Afskaf ting, som du ikke længere har brug for

Tilbage til KonMari, bør du virkelig overveje, om hver en ting virkelig *sparks joy*. Ting som stadig er intakt, kan gå til velgørenhed, og så har du også bonus på karma- og klimakontoen. Skulle du dog støde på et objekt, som er i stykker, men alligevel *really sparks joy*, da benyt dig af *kintsugi*, hvis du lover dig selv at bruge det.

V. Er du tingenes ejer, eller ejer tingene dig?

Uden at glorificere den toksiske maskulinitet, som Fight Club besidder, vil jeg alligevel fremhæve citatet; *The things you own end up owning you*. Tilbage til Hideko Yasmashitas udtalelse om, at *folk som lever omgivet af unødvendige objekter er "catfishes"*, er det vigtigt hele tiden at have *RI* med i sine overvejelser. Du skal omgive dig med ting, som repræsenterer dig, og som ej ender med, at blive dig.

Fem gode vaner

I. Pay it forward

Til trods for den veldebatteerede sommerfugle-effekt, vil jeg alligevel tilslutte mig den. Om så du benytter dig af smittende smil, tager 5 minutter til at standse op og hjælpe en fremmede på din vej eller skriver et kærligt brev til en af dine gode venner, er alle handlinger pure af næstekærlighed og venlighed. Du kan altså derved også spark joy i andre menneskers liv, hvilket er vigtigt.

II. Mindre mobil, mere hobby

I forlængelse af, ej at lade tingene besidde dig, kan du ligeledes gøre det samme med din smartphone. Observer hvor mange timer du bruger på din mobil om dagen, og sæt dig selv et mål for reduktion. De overskydende timer som du scorer i sidste ende, ville du såfremt kunne bruge på at gøre gode ting for dig selv. Om det så er at strikke, male, meditere, bage eller læse en god bog - as long as it sparks joy! <3

III. Nyd nuet

Giv slip på dit ejefald, og betragt skønhederne, som du aldrig ville kunne besidde. Betragt en smuk solopgang eller solnedgang, lad dig transcendere af vandets blide vandren på ruden en regnfuld dag, eller beundre blomsternes udfoldelse gennem den fine morgendug, en tidlig forårsmorgen.

IV. Declutter dine tanker

Om det så er at skrive dine tanker ned på et stykke papir, starte en bulletjournal, udforske poesiens kunst eller lave to-do lister - så SKRIV, SKRIV og SKRIV!

V. Udfordr og forstå din negativitet

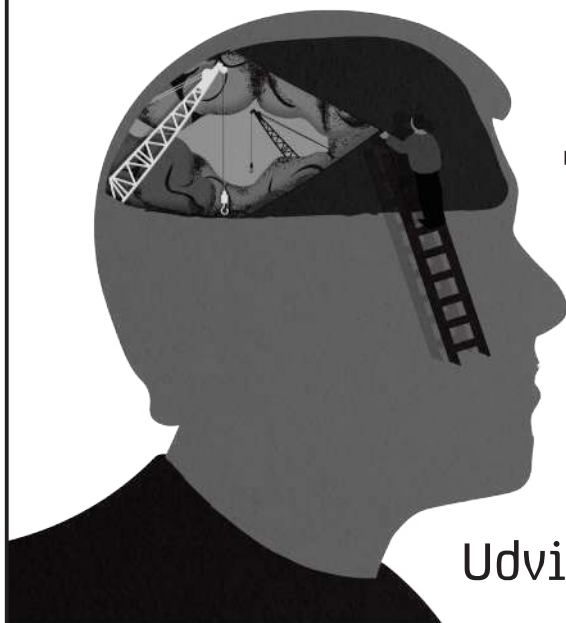
Negative tanker er toksiske og smitter, og hvis du blot undertrykker dem, vil de ende med blot at vokse sig større. Ikke desto mindre er den lidelse, ifølge buddhismen, en undgåelig del af livet. Derfor kan vi på paradoksalt vis først befri os selv fra den lidelse, ved at acceptere den som en del af vores eksistens. Du må altså derfor forstå, hvorfor de negative tanker er der, og hvad du kan gøre ved dem. Ved at anerkende mørket i os selv, vil lyset kunne skinne lysere, da selv træer som vokser sig ind i himmelen, har rødder i helvede. ■

Scan mig!

TÆNKNING OM TIDEN

En hyldest til
Jaan Valsiners
gule grundbog i
Udviklingspsykologi

Af Gustav Egede Kristensen, stud.psych.

Illustrationer af Natascha M. R. Hansen, stud.psych.

Noget af det allerfedeste ved universitetet er de øjeblikke, hvor man bliver ført ind i en helt ny måde at tænke på. På trods af at jeg ikke havde glædet mig synderligt til faget Udviklingspsykologi, blev lige netop dette fag anledning til et af disse øjeblikke. For nogle af jer kan det måske lyde mærkeligt, men den tidligere gule grundbog i Udviklingspsykologi har været en af de mest fagligt givende oplevelser, jeg har haft som studerende på universitetet.

Du husker måske den estiske psykolog Jaan Valsiner fra Den Alternative Forelæsningsrække. Han er bogens forfatter, og i denne artikel vil jeg udlægge, hvorfor jeg mener, at hans (grund)bog *Culture and Human Development* er helt igennem fremragende. I kølvandet på blokaden overraskede det mig, at det tidligere pensum i Udviklingspsykologi ikke blot er blevet vurderet kritisk af ledelsen og visse undervisere, men også af en større mængde studerende i kursusevalueringer og i internettråde.

Det er især de nyere studerende, som ikke har læst Valsiner, og de mere erfarne studerende, som har haft en dårlig oplevelse med Valsiners bog, som jeg prøver at skrive dette indlæg til. Hensigten er ikke først og fremmest at argumentere for, at bogen bør fylde en større del af pensum på Udviklingspsykologi, men snarere at overbevise om, at Valsiner og ligesindedes perspektiv på udvikling og nye *begyndelser* er af enorm betydning. Jeg er selv umådeligt glad for at have haft faget Udviklingspsykologi før 2023, men det nye pensum er det nye pensum, og jeg håber, at de nye studerende på fjerde semester kommer til at få noget ud af det. Og egentlig har jeg virkelig ikke lyst til at diskutere det nye pensum. Så her kommer i stedet en slags hyldest til noget af det, som faget bød på tidligere. ►

Udvikling

For mig er det ekstremt interessante ved Valsiners perspektiv, at det i så høj grad forsøger at tænke *tiden* ind i psykologien. Ideen om udvikling implicerer en tidslighed, hvorfor en afklaring af, hvad tiden er, er nødvendig for at forstå, hvad udviklingspsykologi er (læs i øvrigt om tiden i vores forrige Indput-blad *Oppe i Tiden*).

Det helt grundlæggende spørgsmål som begrebet udvikling drejer sig om, er hvordan noget kan blive til noget andet. Vi har, for Valsiner, at gøre med teories grundlæggende fundamenter, nemlig ontologier. Forbliver alting som det er eller kan nye fænomener opstå? For en udviklingspsykologi, der tager sig selv seriøst, må vi tro på, at nye egenskaber kan opstå. Valsiner beskriver dette som forskellen mellem væren og tilblivelse eller på engelsk *being* og *becoming*. Til filosofinørderne derude er det vist et spørgsmål, man kan føre helt tilbage til Parmenides og Heraklit. Spørgsmålene i udviklingspsykologi er således langt bredere og mere fundamentale end den blotte registreringen af forskellige karakteristika, man kan koble til bestemte aldersgrupper eller om bestemte egenskabs fremkomst kan tilskrives arv eller miljø.

Udviklingspsykologi drejer sig i bund og grund om tilblivelsen af nye psykiske strukturer. Og hvad er det nye så? En vej til at forstå nyskabelse er via forskellige tidsskalaer. En måde at opdele udviklingsskalaer er at skelne mellem fylognese, sociogenese og ontogenese, altså artens udvikling, samfundets udvikling og den enkeltes udvikling. På et fylogenetisk plan kan man eksempelvis beskrive, hvordan menneskearten udviklede evnen og tilbøjeligheden til at gå oprejst på to ben. Siden da har der imidlertid været millioner af individuelle småbørn, som har lært at gå i deres egen, særegne livsbane. Selvom mange småbørn tidligere har lært at gå, er det i individets livsbane en nyskabelse at lære at gå. Hvert enkelt individ er en nyskabelse med sin helt egen udviklingsbane, som ingen andre tidligere har været igennem. Man kan selvfølgelig lave generaliseringer på tværs af mennesker, og det

kan også være værdifuldt, hvilket Valsiner i øvrigt også betoner som en central videnskabelig opgave, men man må også have et blik for den enkeltes unikke udviklingsbane både teoretisk og i praksis.

Du tænker måske: Hvis forandring er konstant, hvorfor virker mange strukturer så relativt stabile? Et klart eksempel er folks personligheder. Det er sjældent, man oplever, at en ven går fra et være stille og genert til ekstremt udadvendt på meget kort tid. Ikke desto mindre opstår stabiliteten pga. det, som Valsiner kalder *dynamisk stabilitet*. Sociologen Norbert Elias forklarer, hvordan mange af os har en implicit idé om, at det "normale" menneske er voksent, uforanderligt og frit. Dette er dog en fejlagtig idé, hvis man bare tænker lille smule over det. Som udgangspunkt er mennesker IKKE stabile. Selv på et rent biologisk plan udveksler vi alt muligt med vores omgivelser for at oprette en helt basal stabilitet: ilt, mad, varme osv. Ligeledes udveksler vi på et psykologisk og socialt plan symboler, følelser, ideer osv., som ligeledes præger, hvordan det enkelte subjekt vil forandre sig. I kraft af vores fødsel som hjælpeløst spædbarn er vi afhængige af alt muligt fra første færd som levende væsen. Ydermere er den enkeltes adgang til fx mad struktureret af samfundets udvikling. På den måde sker der komplekse interaktioner mellem forskellige udviklingsprocesser i forskellige tidsskalaer.

Bogen beskæftiger sig ikke udelukkende med det metateoretiske. Den indeholder også mere konkrete undersøgelser fra den sociokulturelle del af udviklingspsykologien (også på det tidligere pensum). Det er selvfølgelig ikke udtømmende for en udviklingspsykologi, men det viser, at Valsiner ikke udelukker de ønsker at svæve rundt i metateori og filosofi. Og Valsiners fokus på den sociokulturelle del af psykologien implicerer absolut ikke en afvisning af naturvidenskabelig psykologi som sådan. Pointen er, at der også er noget af den konkrete, empiriske viden om menneskets udvikling, som jeg tror, at de studerende, der har været kritiske overfor bogen, savner.

Præmisser og videnskabelighed

Ikke desto mindre er det de mere videnskabsteoretiske dele, der i min opfattelse har fyldt i bogens inddragelse i undervisningen. Men er det overhovedet nødvendigt at få indblik i disse præmisser for udviklingspsykologi? Kan man ikke bare arbejde med udviklingspsykologisk empiri og teori og så få indblik i, hvordan menneskelig udvikling fungerer? Det kan man godt, men jeg vil mene, at det svækker ens videnskabelighed og mulighed for at skabe en stærk psykologisk praksis.

Alle videnskaber omfatter indsamlingen af empiri, som ideelt set bør danne grundlaget for systematiske generaliseringer om virkeligheden – altså teorier. Imidlertid er den rene observations umulighed blevet påpeget af utallige teoretikere, også fx af en af naturvidenskabens helte Karl Popper. Popper udlægger, at selv vores basale sansninger omfatter en udvælgelse af bestemte aspekter af virkeligheden og kan i bred forstand også ses som en slags teorier. På samme måde udvælger vores måleinstrumenter, metoder og ja, vores basale opfattelse af verdens beskaffenhed, hvad der bliver empiri for vores videnskabelige undersøgelser. Hvis vi antager, at man ikke kan arbejde videnskabeligt uden præmisser, må det anses som uvidenskabeligt ikke at eksplicitere, hvad disse præmisser så er. Ikke at beskæftige sig med sine præmisser slører, hvad man egentligt har fundet, da man ikke mindre grad tydeliggør, hvad man har tilvalgt og fravalgt at fokusere på i henhold til ens undersøgte fænomen. Og tydeligheden er afgørende, for ellers kommer vi i alt for høj grad til at hvile på en særdeles kontingent og ideologisk præget common sense. Og det er en af grundene til, at Valsiner er så vanvittigt fed.

Bogen tilbyder et gennemtænkt system, der gør én i stand til at undersøge udviklingspsykologiske teories grundantagelser og giver den enkelte studerende fantastiske muligheder for at tænke udviklingspsykologisk fra ontologi til metode og empiri. Jeg kan godt forstå, at bogen stilistisk kan være lidt frustrerende. Valsiner skriver til tider på en lidt snørklet måde og

bruger mange ligeså snørklede modeller. Men en bog må trods alt vurderes ift. substans, og ud fra det som jeg har udlagt, kan jeg kun sige, at de spørgsmål bogen beder én om at forholde sig til, er af stor vigtighed for alle psykologistuderende. Hvis man er med på, at det er en afgørende del af at bedrive videnskab at undersøge egne præmisser og at det styrker ens faglighed at beskæftige sig med egne og andres teories forudindtagethed, så kan jeg kun se, at Valsiners tænkning styrker ens faglighed som kommende psykolog.

Til de interesserede

Til slut vil jeg oplyse jer om, at en gruppe af studerende har oprettet en læsekreds med fokus på socio-kulturelle og humanistiske perspektiver såsom Valsiners. Så hold udkig efter vores forskellige fora, så vi måske kan fortsætte med for alvor at forholde os til udvikling, tid og begyndelser på psykologistudiet på KU. Man kan også kontakte psykologistuderende Kassandra Bøttker, hvis man vil høre mere. Desuden er jeg i dialog med Jaan Valsiner *himsel*, og du vil efter al sandsynlighed kunne læse om, hvis tænkning han selv gerne vil hylde i næste Indput-blad. Så husk at snuppe et eksemplar, ligesom du har gjort denne gang. ■

At flytte et fakultet

En artikelserie om flytning til Søndre Campus

"Dette er ikke enden. Det er ikke engang begyndelsen på enden. Men måske, så er det enden på begyndelsen."

En frostfyldt fredag formiddag i december fandt et møde mellem repræsentanterne i bygningsfølgegruppen og dekanatet sted. På mødet blev det meldt ud, at flytningen til Søndre Campus er besluttet. Det lød som enden. Enden på vores tid på kommunehospitalet.

En trivial tirsdag aften, der ramlede sammen med den tågede semesterstart, fandt endnu et møde sted. Denne gang var Indput repræsenteret. En undren bredte sig i lokalet og blikkene flakkede rundt. Måske kunne vi, os studerende, alligevel have medindflydelse – ikke på om flytningen fandt sted, men *hvordan* vi kunne forbedre vores vilkår. Det lød alt andet lige som begyndelsen på enden. Begyndelsen på enden på vores tid på kommunehospitalet.

Indput er født ud af studenteroprøret i 1968. Hvornår har vi nogensinde accepteret, at der træffes utransparente beslutninger hen over hovedet på os, uden at vi udtrykker vores holdninger igennem handling? I samlet flok satte vi os ned for at hitte rede i, hvad alt dette indebar. Hvad vi kunne gøre. Hvor det ville begynde. Hvor det ville ende. Hvad der skulle ske med os. Og hvorfor egentligt?

Realisationen var uventet, forbavsende og uforudsigelig. For måske er det enden på begyndelsen. Enden på begyndelsen på Søndre Campus.

"Hvad mener I?" tænker du nok. Fordyb dig i artiklerne, som afhang din fremtid på studiet af det, og find svaret.

Af Lise Bennedsgaard Hagen, stud.psych., River Lingaa, stud.psych.
og Ursula Teodora Skov Moeran, stud.psych.

Jeg synes alle siger at vi skal rykke til KUA i 2024

Jeg har valgt at tage boomer tilgangen: jeg er færdiguddannet til den tid flytningen bliver aktuel, så jeg er ligeglad.

Jeg har hørt at den eneste grund til vi rykker er fordi Ku bestyrelsen vil arbejde i nogle sejere bygninger

GOSSIP

XOXO

troede i starten at det måtte være en joke. KUA har da ikke plads til os?

Jeg synes virkelig, at det er ØV

RYGTER, TANKER

+ følelser

Jeg har hørt at noget eller meget af vores undervisning kommer til at foregå online, hvis flytningen bliver et rod og der ikke er plads til os alle ude på KUA

Jeg har hørt at flytningen ikke ville blive relevant for '21 årgangen, da flytningen først ville ske efter vores dimission.

Jeg har hørt, at KU fik tilbudt at købe CSS for ti år siden, men sagde nej tak. Og nu har de ikke råd til huslejen længere, og det er derfor vi skal flytte. RIP CSS

kh

Rygte: KU er broke pga Niels Bohr bygningen i stedet for at koste 2,4 mia kr nu er på 4,4 og stadig ikke helt klar - så nu flytter vi

rygte fra min kære mand: ingen på statskundskab ved noget omkring flytningen, de er helt blanke. Jeg havde hørt at vi skulle flytte indenfor de næste måske 5 år pga pladsmangel på CSS og balsaler af plads på KUA. haha

Jeg havde hørt at kommunehospitalet skulle rives ned

Holdning: jeg vil ikke til Amager! Jeg overvejede næsten at undlade at udskyde fag bare for at undgå unødigt lang tid derude

2) Flytningen handler ikke om penge - Science er blot vigtigere end SAMF, og det hele er derfor en undvigningsmanøvre for at give det gamle kommunehospital til dem

Jamen jeg har ikke hørt mange rygter da jeg ikke følger så meget med, da jeg satser på at være færdig før flytningen sker hah

Men med følelser synes jeg virkelig det er irriterende fordi det ligger virkelig langt væk og er slet ikke ligeså nemt at komme til, især hvis man ikke bor i Købehavnsområdet

Ok jeg har også hørt ting og sager

Har både hørt at samf skal flytte til KUA, og at hum så skal til CSS fordi KU på den måde kan slippe afsted med kun at leje noget af CSS og spare penge på den måde, fordi de ejer KUA og lejer CSS... Eller noget i den stil

Har samtidig hørt at hele herligheden (samf, hum, jur, you name it) skal samles på KUA men at der skal bygges nye bygninger til os fordi der dårligt nok er plads til dem der allerede er der

Så lad os nu se om det bliver i 24 eller 34, KU's trackrecord taget i betragtning...

Tanken om at vi skal flytte gør mig lidt ked af det, for CSS har en hel anden historisk betydning end KUA. Det er fedt at være et sted som er smukt og jeg har virkelig set frem til at blive færdiguddannet på et sted jeg nyder at være. KUA's bygninger er kolde, kedelige og grå.

Hørt noget om at vi bliver flyttet fordi at nogen fra et andet campus (nørre har fået svamp maybe?) bliver flytte over på CSS, men det er sådan set det.

1. Jeg føler, at vi på SAMF bliver underprioriteret. Jeg har hørt, at SUND får lov at overtage dele af CSS. Det siger egentligt ret meget om KUs retning generelt.

Mange har valgt deres studiebolig ud fra hvor CSS ligger, de får sikkert øget rejsetid og har måske ikke længere direkte forbindelser med offentlig transport til KUA.

4. Jeg har hørt, at dekanen ikke engang har en plan for, hvordan overflytningen skal ske. Det er ret vildt, taget i betragtning at vi forventer at påbegynde flytningen af 7000 studerende start 2024

2. Jeg har snakket med studerende på KUA, som fortæller at ikke engang de, kan finde plads til at læse i de grupperrum der findes på campus. Det er ret tankevækkende..

3. Jeg synes det er ærgerligt at studerende udover at studere på campus nu også skal forholde sig til transport fra A til B. Jeg tænker ikke, at alle uddannelser på SAMF flytter samtidigt + at det nok bliver et kaos show, hvor holdundervisning i starten af overflytningen er på KUA og forelæsninger på CSS.

1) Flere medarbejdere på KU prøver at sabotere/forsinke flytningen til Søndre Campus, KUA

Jeg føler at der er noget prestige ved at gå på CSS / det historiske kommunehospital. KUA er bare... KUA

Det ville være fantastisk at komme hen til et sted, der faktisk er bygget til at drive uddannelser. Der er masser af sjæl (og udefra også æstetisk værdi) i CSS, men det kompenserer ikke for alvor for alle problemerne med indeklima, belysning, temperatur, dårlige lokaler (som også er dårligt indrettet), manglende stikkontakter, for få grupperrum, for få loungeområder og alle de andre mangler CSS har. På alle de punkter er der virkelig grund til at misunde Søndre Campus.

Når det er sagt nytter det selvfølgelig ikke noget at flytte, hvis det bare betyder at der så ikke er plads nok ude på Amager. Der skal også gøres en seriøs indsats for, at SAMF's studerende, herunder frivillige og sociale aktiviteter, bliver ligestillet med de etablerede fag derude, så vi ikke ender med hele tiden bare at få "resterne fra de riges bord".

3) Flytningen kommer tidligst til at ske i 2028, og selvom det er blevet lovet, at alle skal flytte samtidig, skal SAMF studerende regne med at blive rykket til Søndre Campus lidt efter lidt

Spekulation: internationalt er Danmark kun sej pga Niels Bohr, og nu også kemi med den nye Nobelpris, og det image vil vi gerne beholde, så vi satser alle midler på Science

kh, SAMF- Studeande

FAKTA OG OVERBLIK

Af Ursula Teodora Skov Moeran, stud.psych.

Med så mange rygter og følelser omkring flytningen af SAMF til Søndre Campus har vi forsøgt at samle et overbliksskema over fakta i sagen. Overbliksskemaet er baseret på diverse mødereferater, artikler på KUnet, en samtale med Prodekan Sara Hagemann og et møde indkaldt af Jacques D. d. 7. februar, hvorpå Mikkel Vedby, Dekanen for det Samfundsvidenskabelige Fakultet, var til stede og kastede lys over sagen.

- Flytningen er vedtaget gældende fra 2024, såfremt den er mulig.

I december 2022 blev der afholdt et møde med bygningsfølgegruppen, hvor Vedby forklarede, at KU's rektor og centrale bestyrelse havde afgjort, at de gerne vil have SAMF flyttet ud på Søndre Campus.

- Flytningen er besluttet grundet et behov for at indskrænke andelen af KU's budget, der går til lejemål.

For at finde ud af, om dette overhovedet er muligt, har KU ansat arkitektfirmaet *Arkitema A/S* (det samme der har bygget for Søndre Campus), som skal foretage en række arealanalyser og undersøgelser for at udregne, om der er plads til os derude. Det vil sige; rektor har besluttet, at flytningen er aktuel, men SAMF og dekanatet forhandler stadig om, hvordan og hvorledes flytningen udfolder sig.

Hvis og når flytningen bliver aktuel, og de 4 tørre fakulteter (SAMF, HUM, TEO og JUR) skal bo sammen på Søndre Campus, skal alle enheder reducere deres arealforbrug svarende til KU's fælles arealnorm. Derfor udarbejdes denne arealanalyse. Der blev tidligere udført en arealanalyse i 2021, men fordi SAMF både er blevet større i forhold til antal studerende, og i forhold til arealbehov, da der blandt andet er bygget nye psykologilaboratorier, foretages der nu en ny. KU skal kunne udregne, hvor vidt der er plads på Søndre Campus med vores nye behov, og hvor mange om- og nybygninger, der skal foretages inden flytningen kan blive aktuel.

- Arealanalysen regnes med at være færdig til sommer 2024.

Det er denne undersøgelse, der virker til at være feilkommunikeret som en officiel flytning iblandt studenterenheden.

En google søgning fortæller, at Kommunehospitalet består af cirka 71.000 kvm, mens Søndre Campus har 130.000 kvm. Vi er altså tilsammen på 201.000 kvm på de to campusser.

Hvis der ikke bygges nyt, skal vi derfor alle være på 130.000 kvm. En flytning af SAMF til Søndre Campus vil dermed betyde, at de fire fakulteter tilsammen får fjernet ca. en tredjedel af deres areal.

- Flytningen er stadig en proces som foreninger og studerende kan og opfordres til at være med til at påvirke.

Det vil sige, skriv en mail til **dekan@samf.ku.dk** (Vedbys mailadresse) hvis man, for eksempel som forening, ønsker sig noget særegent for at imødekomme sin funktion eller behov. Det betyder også, at kommer man på en ide lige så fed som JUR's ide om at bygge en replika af et retslokale, så henvender man sig også her. Det kunne være store ideer såsom et specifikt laboratorium, eller mere generelle ideer, såsom hvordan du synes, vi bedst bevarer eller forbedrer studiemiljøet på et nyt campus. Vedby har bedt om ønskelister, og opmærksomhedspunkter så intet bliver glemt i processen. SAMF skal have det meste ud af flytningen, hvis og når den er aktuel.

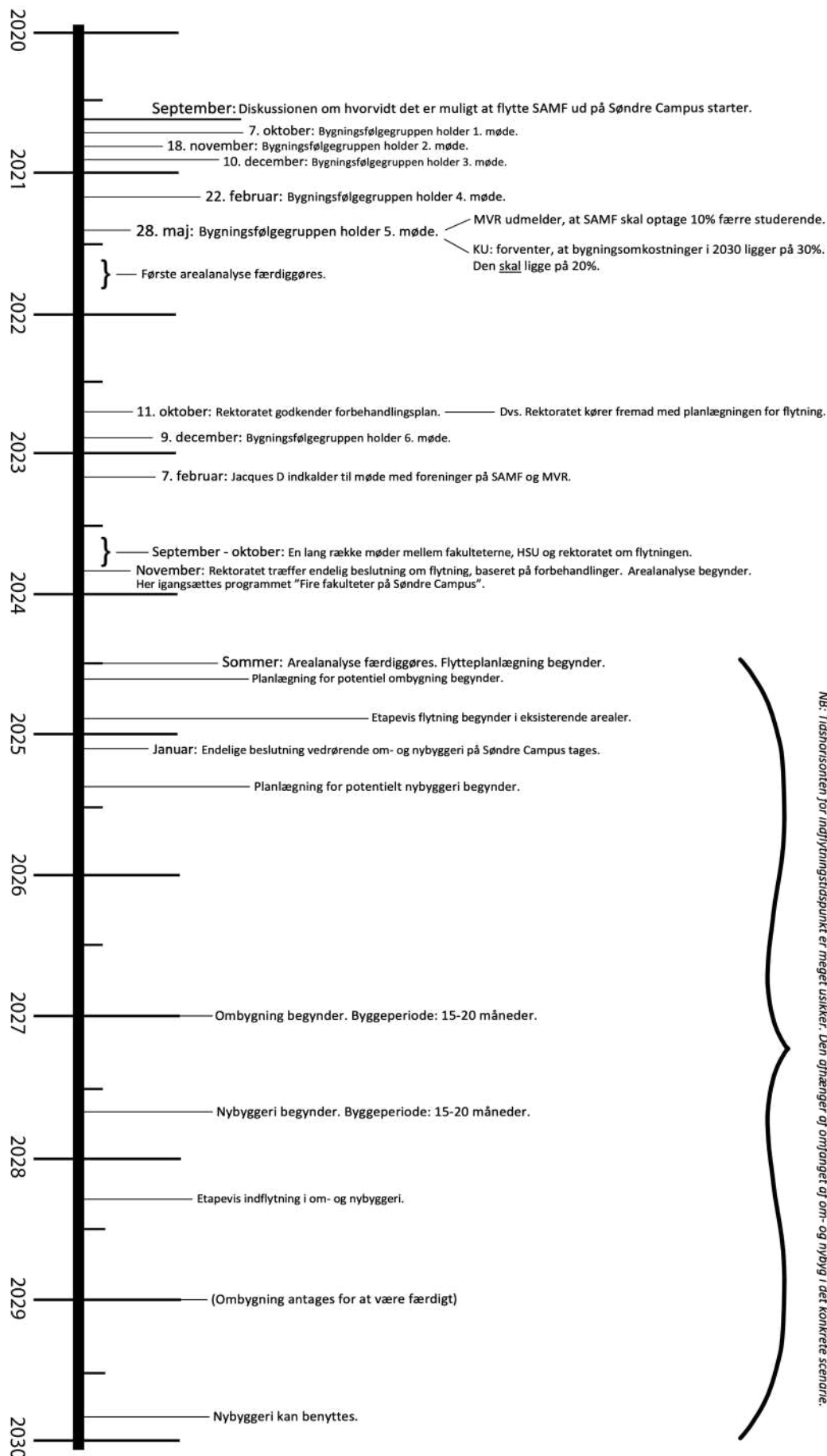
Det er også relevant at pointere, at Dekanatet ikke hører under KU's centrale bestyrelse. Dekanatet skal arbejde sammen med rektor, men det betyder ikke, at det er dem, der tager den endelige beslutning. Derfor skal vi også huske, at Mikkel Vedby ikke nødvendigvis er for flytningen. Vores engagement kan styrke hans forhandlingsposition, uanset om vi så forbliver på kommunehospitalet eller rykker ud på Søndre Campus.

Vil du følge med i sagen?

Følg studiebladet på Statskundskab; **Med Andre Ord** (www.medandreord.dk), der løbende opdaterer på sagen.

Dekanatet slår i øvrigt løbende information op i nyhedsrummet på KUnet.dk.

Campusgruppen er en studentorganiseret forening, der indsamler og deler informationer om tilflytning til Søndre Campus. De vil løbende tjekke ind hos SAMF studienheden for at se, hvad vi føler om sagen kollektivt. Man kan følge med hos dem på både deres Facebook (@Campusgruppen) og deres hjemmeside (www.campusgruppen.dk), der har af mål at være *the single source of truth*. ►

NB: Tidshorisonten for indflytningsstidspunkt er meget usikker. Den afhænger af omfanget af om- og nybyg i det konkrete scenarie.

Hvorfor skal vi egentlig flytte?

Af Lise Bennedsgaard Hagen, stud.psych.

Illustration af Ursula Teodora Skov Moeran, stud.psych.

KU's ledelse truer med at smide SAMF ud hjemmefra. Angiveligt fordi bygningsregnskabet ikke går op. På fuldstændig uforudsigelig vis er den nye Niels Bohr-bygning til de søde studerende på SCIENCE gået over budget, så nu skal der spares penge. Den åbenlyse løsning må derfor være at sende endnu flere studerende ud på Søndre Campus.

Vi køber den ikke

Og så igen. Vi ved ikke med jer, men vi synes altså, at der er noget, der ikke helt hænger sammen i denne fortælling. Kan I for eksempel huske, hvornår et offentligt byggeri sidst ikke er gået over budget? Og er der ikke allerede fyldt med en masse studerende ude på Søndre Campus? De har da slet ikke forelæsningsale i den størrelsesorden, som de enorme mængder statskunds-kabs- og økonomistuderende har brug for? En flytning må således kræve en udbygning af Søndre Campus. Det lyder da ikke som en optimal spareplan? For slet ikke at tale om selve flytningen og alle de rutiner, der skal genetableres. Vi synes ikke ligefrem, det lyder billigt. I Statskunds-kabs studieblad Med Andre Ord kan vi tilmed læse, at dekanen på Det Samfundsvidenskabelige Fakultet selv tvivler kraftigt på den økonomiske logik i en sådan flytning. Nu finder vi så ud af, at flytningen ikke nødvendigvis er helt afgjort efter at have haft den truende fremtidsprognose hængende over vores hoveder i flere år. Hvad er det egentlig, der foregår?

En forsigtig A&O-psykologisk analyse

Man fristes til at sige, at der måske er noget andet på spil end rene økonomiske kalkuler. Vi har kigget tilbage i vores støvede A&O-kompendier og fundet en tekst, der har gjort os endnu mere mistænksomme. I artiklen *Institutionalized Organizations: Formal Structure as Myth and Ceremony* argumenterer sociologerne John Meyer og Brian Rowan for, at organisationer ikke kun opererer efter entydige økonomisk rationelle logikker. De handler i langt højere grad efter en mytisk og ceremoniel logik. Selvom det kan lyde gådefuldt, handler det om noget helt konkret: At sikre organisationens legitimitet. En organisati- ►

on skal leve op til en række institutionaliserede myter, hvis den skal fremstå som en legitim organisation. Det kan være helt materielle ting såsom at have en bygning med en reception, men det kan også være ceremonielle aktiviteter, som organisationer må udføre, selvom de ikke har en umiddelbar effekt på effektiviteten. Kan det være en sådan logik, der er på spil i denne mystiske flytning til Søndre Campus? Organisationen Københavns Universitet har

mistet en masse penge ved et fejlslagent byggeprojekt og må nu signalere, at de gør noget ved det. Ligesom man ofte ser omstruktureringer af den formelle organisationsstruktur efter en krise i organisationen, kan det tænkes at en sådan omfordeling af studerende kan have til formål at styrke enten organisationen eller ledende ansattes legitimitet efter logikken: Se, nu gør vi noget! Problemet er, at sådanne strategier ikke bare er ineffektive, de kan ligefrem hindre organisationen i at opfylde sine egentlige mål. De studerendes læring og trivsel er altså på spil i en sådan manøvre. Her påpeger Meyer og Rowan et springende punkt i deres teori: *The logic of confidence and good faith*. De mytiske og ceremonielle strategier virker kun, hvis organisationen er præget af en stemning af tillid og tiltro. KU kan altså ikke bare flytte et helt fakultet fuldt af studerende og ansatte, hvis de ikke har tiltro til deres ledelse. Så vil de nemlig protestere. Og så er legitimiteten pludselig i større fare end før.

Når KU skal vælge mellem sine børn

Hvis man skal tage nogle af de mange rygter om flytningen for gode varer, tegner der sig også et endnu mere interessant billede af KU's selvlegitimering. Der tales i krogene om, at pladsen i det tomme kommunehospital skal udfyldes med studerende fra SUND og SCIENCE. Det er ikke nogen ny tanke, at der i KU's øjne er en hierarkisk opdeling mellem fakulteterne med netop disse to fakulteter på toppen. En flytning af SAMF til Søndre Campus, kan således endnu tydeligere cementere, at SUND og SCIENCE er de fine fakulteter, der får plads i Indre By, mens SAMF må ud på Amager til vores tørre venner fra HUM, der heller ikke tiltrækker de store investorer fra det private erhvervsliv. Så er der ingen tvivl om hvem, der er KU's yndlingsbørn. ■

ET STUDIE I GENERATIONER AF OPACITET

Af Lise Bennedsgaard Hagen, stud.psych.

Illustration af Ursula Teodora Skov Moeran, stud.psych.

Et materiales opacitet henviser til dets grad af ugenomsigtighed og uklarhed. De mange modstridende informationer og rygter, der svirrer om vores mulige flytning til Søndre Campus, vidner om en rimelig voldsom grad af opacitet fra KU's side. En ugenomsigtighed, som vi selvfølgelig forsøger at klare op nu, men burde det ikke være ledelsens ansvar at sikre transparens angående de fremtidige rammer for vores uddannelse? En ting er gennemsigtighed, en anden er medindflydelse. Burde vi egentlig ikke være blevet spurgt, før denne principielle beslutning blev taget? Er det ikke lidt sent at inddrage de studerende, når det reelt kun handler om at huske at sige "Vi vil også have et lokale til vores forening på KUA!". Det virker i bedste fald som pseudoinddragelse.

Historien gentager sig

"At studerende og forskere på Psykologi i deres daglige akademiske virke må forholde sig kritisk afprøvende, udfordrende og diskuterende til akademiske tekster, teorier og paradigmer er en indlysende selvfølge for alle deltagere i praksisfællesskabet Institut for Psykologi. Derfor kan det undre at en lignende anerkendelse af behovet for diskussion og kritik ikke omfatter selve rammerne for, og kulturen i, praksisfællesskabet (IfP). Min personlige opfattelse er, at det er enhver deltagers (studerende/forsker) ret såvel som pligt at deltage i diskussionen om, hvorledes vi kan forandre, udvikle og forbedre organisationen IfP, således at vi til stadighed kan udvikle instituttet, herunder forskning og undervisning, hvilket naturligvis vil komme psykologien til gode, hvad vi vel alle ønsker."

Ovenstående citat er som taget ud af en debat om de mange beslutninger, der for tiden bliver taget over hovedet på de studerende. Men det er det ikke. Citatet stammer fra en Indput-artikel skrevet af ingen ringere end Mads Bank, da han selv var studerende. I 2005 stod vi nemlig også foran en flytning, og for at det ikke skal

være løgn, kom den også i kølvandet på en blokade orkestreret af de psykologistuderende. Og det er ikke uvæsentligt, for dengang blev der også, som denne december, udformet en aftale mellem Instituttets ledelse og de studerende. En af aftalens punkter lød: "I det hele taget tilstræbes det at skabe en langt større åbenhed mellem Instituttets forskellige parter." Et punkt, som det ifølge de forskellige Indputsribenter på daværende tidspunkt på ingen måde lykkedes instituttet at virkeliggøre.

Vi står stærkere, når vi kender historien

Hvis du føler dig forvirret over, hvordan dit fremtidige studieliv kommer til at se ud, og føler dig magtesløs vedrørende afgørende beslutninger om dit studieliv, er det altså ikke noget nyt. KU's ugenomsigtige kommunikation har stået på i længere tid, end nogen af os har studeret. Her bliver det tydeligt, hvilken udsat position, vi står i som studerende. Dem, der råber op, vil med tiden blive færdiguddannede, og de nye studerende vil derfor være prisgivet en ledelse, der får definitionsretten på historien om Instituttets konflikter. En aftale indgået i 2005 er stadig bindende, men vi har ingen mulighed for at kende vores rettigheder, hvis vi ikke kender vores historie. Derfor en opfordring herfra til de specialeskrivende og dem, der allerede har en fod ude i arbejdsmarkedet: Videregiv jeres historier til en førsteårsstuderende! Selvom det er svært at indse, går der ikke mange semestre før I ikke er her længere. Heldigvis står en hel frisk årgang klar til at blive jeres arvtagere. Men kun hvis I fortæller dem, hvad I har lært om at være studerende på Institut for Psykologi. ■

NÅR FAKULTETER FLYTTER BYGNINGER, FLYTTER NISSEN DA MED?

Af River Lyngaa, stud.psych.

Foto af Ursula Teodora Skov Moeran,
stud.psych.

Du kender den nok – talemåden altså. *"Nissen flytter med"* defineres af Ordnet som *"selvskabte problemer [der] forfølger én, hvis man blot flygter fra dem i stedet for at finde deres egentlige årsag."* Det kunne ganske vist siges at gøre sig gældende for Institutet (der åbenbart ikke gider lytte til de studerendes ønsker, hverken anno 2005 eller nu, så noget tyder på at den tendens flytter med), men hvad med os studerende? Det var vel sådan set aldrig vores *"selvskabte"* idé at punge ud til et bygningsprojekt der i sidste ende gik 2,3 milliarder over budget? Det var givetvis heller ikke helt efter KU's plan, men så er det jo godt, at nogle andre fakulteter (som ikke behøves prioriteres for at holde sig på god fod med Novo Nordisk) bare kan betale prisen. Altid til tjeneste. Men et helt andet – og måske endnu vigtigere – spørgsmål består; hvad sker der, hvis vi udskifter *"nissen"* med *"kulturen"*? For når fakulteter flytter bygninger, flytter kulturen da med?

Et skæbnesvangert møde med Mikkel Vedby

Mikkel Vedby, vores dekan på Det Samfundsvidenskabelige Fakultet, udtaler i en mail, at tre forudsætninger skal være opfyldt, hvis der skal komme noget godt ud af en flytning til Søndre Campus: SAMF skal bo og flytte samlet og have den fornødne adgang til 2 - 3 store auditorier og en række andre undervisningsfaciliteter. Derudover nævner han, at *"studiemiljøet skal have lige så gode faciliteter og have lige så mange kvadratmeter som nu, men gerne flere."* Så er de hænder ligesom også vasket, kan man sige. For én ting er at kræve kvadrat-

Sophie, Økonomi, forperson for Politrevyen

meter, men en helt anden ting er at flytte studiemiljøet med... For hvor nemt er dét?

Noget tyder på, at det måske ikke er det nemmeste i verden, hvis du spørger de studerende i forskellige studenterforeninger. En kold formiddag i begyndelsen af januar måned – formentlig mens de fleste af os stadigt skeløjede befandt os med næsen i bøgerne – tikkede en lille mail ind hos redaktionen her på Indput. *"Møde med foreninger vdr. SAMF's mulige flytning til Søndre Campus"* stod der i emnefeltet. Mailen kom fra Jacques D, en studenterforening for studerende på Statskundskab og Samfundsfag. De indkaldte til et møde med foreningsledelserne, studienævn og relevante repræsentanter, for at orientere om forløbet vedrørende overflytningen til Søndre Campus. *"En flytning kan have alvorlige konsekvenser for vores forenings overlevelse, og det er vores indtryk at*

Emil, Statskundskab, medlem af Jacques D og Campusgruppen

den ligeledes kan have det for jeres – og dermed hele studie- og foreningsmiljøet på SAMF.” Men skal vi overhovedet bekymre os? Vi ved jo, at Vedby gør sit for at sikre gode faciliteter og lige så mange kvadratmeter, som vi har nu. Indput sendte to repræsentanter afsted til mødet for at undersøge nærmere. Da de igen indtog pladsen ved bordet i Indputs lokale, var de lettere forvirrede og forundrede, men særligt bekymringen fyldte også. For hvad skal der egentligt ske med os?

Overlever vi?

Siden mødet med foreningslederne, har vi i Indput undersøgt denne overflytning fra adskillige perspektiver. Ligesom Jacques D, er vi særligt bekymrede for studie- og foreningsmiljøet og har sat os for at se nærmere på det. I professionelt og typisk

journalistisk (læs: desperat) manér, har vi sendt en mail afsted til samtlige studenterforeninger på SAMF for at høre nærmere om deres tanker og give plads til, at alle kan lufte deres bekymringer, så vi kan analysere på dem (man er vel psykologistuderende). Det er ikke alle foreninger der er lige nemme at danse med, for flere af vor kære foreninger er apolitiske og ønsker ikke at udtale sig om andet end det rent praktiske. Men så er der også dem, der ikke har råd til at være det. Dem, der bruger 200.000 på blot én uge, for at kunne få forestillingen til at køre rundt. Ved bordet sidder Sophie, forperson for Politrevyen. De holder til i Chr. Hansens kælder, hvor hele scenesættet inklusiv scenepodier og linoleumsgulvet alt sammen er tilpasset auditoriet i Chr. Hansen helst præcist, og hvor en overflytning til et andet lokale på Søndre Campus næppe ville resultere i, at de blot kunne fragte scenesættet med, da scenen, de kommer til at indtage, højst sandsynligt ikke har samme mål. De vil derfor være tvunget til at købe nyt. Politrevyen er allerede afhængige af årlige gavmilde donationer fra Økonomisk Institut, så en masse ekstra udgifter vil betyde en lidt for nervepirrende kamp om overlevelse. De er allerede gået stærkt ned i medlemmer – fra omkring 70 inden corona til nu kun at være omkring 45. Det bekymrer Sophie. Hun ved, at flere af de studerende melder sig til Politrevyen grundet det sociale, hvor Cafélitten fungerer som samlingspunkt – et sted de studerende bruges til både at læse, regne, lave afleveringer og mødes blot for det sociale.

“Men Cafélitten har jo meldt tilbage på mail, at den umiddelbare konsekvens for dem er, at deres virke vil blive begrænset medmindre, at de tildeles nye lokaler, hvor de daglige aktiviteter kan opretholdes,” afbryder jeg. Det skal nok gå. Vedby har jo sagt, at han er på sagen. Han skal nok sikre os vores kvadratmeter. Så er der vel ikke andet at bekymre sig om?

Når selv de apolitiske udtaler sig

“Kan du bare flytte et lokale? Cafélitten er et samlingspunkt, men det er også en kultur,” påpeger Sophie. Så typisk hvordan folk med kendskab til økonomi altid skal stille mig spørgsmål, som jeg aldrig kan svare på. Min bankrådgiver gør det samme, når han pludselig spørger, hvordan det overhovedet er muligt, at jeg endnu engang er i minus. I fortvivelse over hvordan jeg nogensinde skal svare på så vigtigt et spørgsmål, vender jeg mig over mod den anden side af bordet. Der sidder Emil, med- ►

lem as Jacques D og endvidere en del af campusgruppen. Han må vide, hvad jeg skal mene! Vi er vel alligevel efterhånden så vant til, at folk, der har læst statskundskab, bare træffer en beslutning på vores vegne, er vi ikke?

Problemet opstår i det øjeblik, han ikke har et entydigt svar. *“Jacques D er først og fremmest et fysisk samlingspunkt for de studerende på Institut for Statskundskab. Af den årsag kan foreningen som udgangspunkt flyttes fra ét sted til et andet,”* svarer han nonchalant. *“Så I har ikke en kultur i Jacques D, eller hvad? Det er ikke noget, I bekymrer jer om at miste?”* prikker jeg, for jeg nægter at acceptere endnu en apolitisk udtalelse. Emil undgår elegant spørgsmålet, og fortæller i stedet om, hvordan Jacques D's trivsel er afhængig af, at de er tætte på de studerende i hverdagen, at det generelle foreningsliv på instituttet trives og at de studerende har et personligt tilhørsforhold til foreningen og lokalet. Endnu engang banker Sophies spørgsmål på døren – for kan du bare flytte et lokale fra et sted til et andet uden at miste kulturen? Emil ønsker ikke at udtale sig om dette på vegne af Jacques D, men én ting slår han dog fast: *“Hvis kulturen ikke på ordentlig vis kan videregives til de næste generationer af studerende på instituttet, vil det have konsekvenser for vores fællesskab.”*

Lav larm for vores alles fælles studie- og studentermiljø

Så hvor efterlader det os? Når Vedby forsikrer os om, at han gør alt, hvad han kan for at sikre os de fornødne kvadratmeter, skal vi så bare læne os ubekymrede tilbage i stolen? Jeg ved det ikke. I min desperate graverjournalistiske tilgang, har jeg i den grad ledt efter svaret på det spørgsmål, som ingen ser ud til at kunne give mig – *når fakulteter flytter bygninger, flytter kulturen da med?* Men én ting er sikkert; studenterforeningerne er bekymrede. Selv de studenterforeninger, der holder på, at de er apolitiske. Dét synes jeg vidner om, at Vedbys forhandlingskrav slet

ikke er tilstrækkelige. At vi ikke bare kan stille os tilfreds med *the bare minimum*. At vi må kæmpe vores egen kamp.

Slutteligt er det dog vigtigt at påpege, at Vedby ikke er fjenden. For ham er det et politisk puslespil, der skal gå op, og vi er vel alle på et tidspunkt i livet blevet bedt om at vaske hænder, inden vi satte os til bordet. Om han rent faktisk er på vores side, eller om vi blot tilfældigt befinder os på samme side af Niels Bohr-bygningen vides ikke, men alt tyder på, at han kæmper den samme kamp, som vi gør, inden for de rammer, han kan. Vi skal lægge vores kræfter, hvor det giver mening, hvis vi vil vinde denne kamp, og selvom det er fristende, er det sandsynligvis nytteløst at placere vores afmagt og frustrationer hos ham. Selvom han er den store og almægtige dekan, så træffes der også beslutninger på niveauer over ham. Som om Vedby gider til Amager! Lav larm for vores alles fælles studie og studentermiljø, men sørg for at det når ud til rette vedkommende – hvem end det så må være i dette latterligt utransparente virke. ■

Således oplyst og oprørt efterlader vi dig her, kære læser. Nu står du foran en valg, vi ikke kan tage for dig: Hvad vil du nu gøre? Vil du kæmpe imod flytningen og din tvungne afsked med vores elskede kommunehospital, eller vil du acceptere beslutningen og råbe højt om dine ønsker til et nyt studieliv på Amager.

Uanset din holdning vil vi opfordre dig til at lade din stemme blive hørt og ikke forholde dig passivt til denne fundamentale omlægning af vores alles studieliv. Det er nok ikke gået dig ubemærket hen, at vores artikelserie er præget af en slet skjult understrøm af skepsis, men her til sidst vil vi slå fast, at vi selvfølgelig håber, at en eventuel flytning vil føre forbedringer med sig for os alle. Og hvem ved, måske kæmper Mikkel Vedby virkelig vores sag. Men vigtigst af alt er vi næsten 7000 studerende og derudover ansatte på SAMF. Vi kan godt få vores stemmer hørt.

Som en lille afskedsgave har vi samlet en liste med forslag til hvordan du kan få indflydelse, som blot er til inspiration – hverken en opfordring eller ikke en opfordring:

- Tal med dine medstuderende
- Hold dig opdateret i sagen
 - for eksempel hos medandreord.dk eller campusgruppen.dk
- Tal med Uniavisen
- Gør brug af repræsentanterne i Campusgruppen
- Skriv en mail med ønsker til dekanen
 - ALT er relevant.
- Meld dig ind i Campusgruppen
- Samarbejd med de andre fakulteter
- Deltag ved Dekanens Dialogforum
- Mød op til Samrådsmøder
- Mød op til Psykrådsmøder
 - Husk at alle psykologistuderende er velkomne
- Send vrede mails til Rektoratet
- Kontakt Akademisk Råd
- Blokér noget eller nogen

Af Lise Bennedsgaard Hagen, stud.psych., River Lingaa, stud.psych.
og Ursula Teodora Skov Moeran, stud.psych.

Brudeflydler

AF EN BEGYNDELSE

Tekst og illustrationer af

Regitze Langager Christensen, stud.psych.

Lad mig begynde med at spole tiden tilbage til nytårsaften 2022. Nyligt sprunget ind i det nye år var jeg så dum at begive mig ud i nytårsforsæt. Tiden var inde til, at jeg ville gøre en ende på mit overforbrug af snooze-knappen! Det skulle være så sundt og gik overraskende godt. I to uger. Jeg satte mig desuden for at skulle "opsøge nye muligheder", hvilket på mystisk vis har ført mig ud i et utal af nye situationer. Jeg havde i min selvrealisering glemt at medregne, at det sjovt nok er enormt svært at være ny. Det giver en fornemmelse af at være ude på den dybe is og det glatte vand. At træde ind i et nyt rum indebærer, at alt det, som kørte på autopilot, må læres forfra. De bevægelser og processer, som jeg før bare gjorde, og som skete let og elegant af sig selv, bliver jeg pludselig enormt opmærksom på. Samtidig mærker jeg den allestedsværende angst for at fremstå inkompetent og gøre noget dumt. Det løser jeg ved: At gøre noget dumt.

Jeg tager dette semester valgfaget *Psykoanalysens teori og praksis* og føler mig ærlig talt komplet forvirret og helt igennem forført. Det er kort sagt et forhold præget af både kærlighed og frustration, og den ambivalens lyder ironisk nok som barnets relation til sine omsorgspersoner i et godt gammeldags ødipuskompleks. Hvad prøver jeg at sige? Jeg vil måske frem til mine idiotier som nybegynder i den labyrint, der udgør psykoanalysens forviklede begrebsunivers. Hvis jeg var klog, ville jeg stille de dumme spørgsmål. Men for ikke at lyde dum forbliver jeg stum. Mine egne erfaringer fik mig til at spørge: Gør andre også underlige og mærkværdige ting som nybegyndere? Jeg har derfor opsøgt historier fra nær og fjern om andres begyndelser. Det er blevet til anekdoter og små fortællinger om det at være nybegynder og alt det tåbelige, som vi gør for at dække over den enormt akavede fase, det er at være ny et sted.

Ny på studiet

Jeg lavede det første lange stykke tid konsekvent min kaffe hjemmefra. Jeg vidste simpelthen ikke, hvor billig kaffen var på campus. Jeg står i kaninen, klar med kortet og er lettere forvirret over betaling og spørger pænt kaninvagten: "Hvad skal du have for kaffen?" Han peger på skiltet med mobilepay-nummeret. Så jeg vidste heller ikke lige det om mobilepay.

Ny på studiet

Okay, så jeg fik ikke lige udforsket campus så meget i mine tidlige dage på studiet. Jeg er nu nødsaget til at følge strømmen. Ham den høje dér kender jeg da. Jeg følger efter ham. Det viste sig så ikke at være ham.

Ny på studiejobbet

Jeg bevæger mig forsigtigt mod arbejdspladsens fælleskøkken for at sludre med mine nye kollegaer i pausen. Jeg finder dem dybt optaget i en god, social snak. Der kan jeg vel ikke lige bryde ind. Men jeg kan heller ikke gå ind i et rum uden et formål. Aha! Jeg spotter de beskidte kaffekopper ved vasken. De savner tydeligvis lidt kærlighed i deres ensomme keramikkiv. Der er hele 20 stykker til at beskæftige mig med. Jeg begynder nænsomt at sætte mine kollegaers brugte kopper ned i opvaskemaskinen. Sikke en kærkommen aktivitet, der snedigt skjuler min egentlige intention! Det er som om, jeg helt afslappet signalerer: Jeg er faktisk kommet for at lave noget, hvis I skulle være i tvivl. Der er egentlig ansat nogen til specifikt at udføre dette arbejde. Men altså, hvad er mit alternativ? Skulle jeg gå ind og ud af et lokale som en eller anden idiot? Der får de mig ikke.

Ny i praktik

Hvordan bar jeg mig før ad med at gå ud på toilettet uden at få kaffekoppen med?

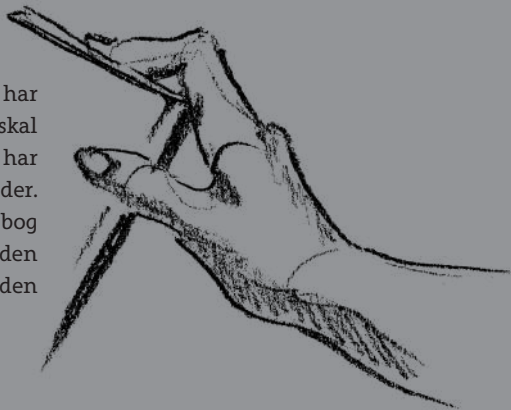

Ny i praktik

Det gælder om at sidde klar ved lyden af fodtrin og se ud som om, at jeg laver noget vigtigt på computeren. Jeg kigger meget i min kalender.

Ny i praktik

I dag har jeg læst i en bog. Man kan argumentere for, at jeg her i starten har lige lovligt meget tid mellem hænderne uden rigtig at vide, hvad jeg skal gøre med den. Men det skulle nødigt virke til, at jeg ikke fra første dag har styr på sagerne og er fuldt beskæftiget. Jeg er jo kompetent og alt det der. "Du kan læse den her bog," foreslår min praktikvejleder og peger på en bog om svampe og euforiserende stoffer. Jeg griber straks ud efter muligheden og går velvilligt i gang med at læse bogen. Jeg forestiller mig, at det er den vigtigste bog, jeg nogensinde vil læse i mit liv. ■

UTOPIERNES PSYKOLOGI

Af Ditte Marie Thiemer Hilbert, stud.psych.

Det, du nu skal læse, har jeg forsøgt at formulere på utallige måder. Jeg har forsøgt at opsummere i hovedpointer, underbygget af eksempler med en klar rød tråd. Den dygtige formidler gør det meste af arbejdet for én. Men dette er ikke formidling af en klar pointe. Det er derimod et forsøg på at rette opmærksomhed mod noget, som har skvulpet rundt i mit indre i de seneste år. Og jeg tror ikke, at det kan formuleres klart, for det er netop ikke afklaret. Det er utallige tråde, der forbinder på knudret vis, og som vil lande forskelligt hos alle.

Det, jeg ønsker at fremmane, er en afgrænsning af noget, som både er forankret i den materielle virkelighed og i den psykiske. To entiteter som vi konstant forsøger at afklare forholdet imellem inden for psykologien. Det er teoretiske entiteter, forstås. I realiteten kan vi næppe afklare det konkrete forhold. Det er nok heller ikke det væsentligste. Men udgangspunktet for dette essay er altså, at der er en sammenfletning mellem de materielle og de psykiske tilstande. De kan ikke adskilles.

Jeg hviler min hånd mod stenens bløde mos. Luften er frisk og kølig mod min hud. Her dufter af jord, eller rettere: af mikroorganismers omsætning fra en type stof til et andet.

Kvinden på scenen står i underkjole, smurt ind i teaterblod og siger "Først nu hvor jeg er blevet langsomme, er skoven blevet levende". Stykket er en dramatisering af Marlen Haushofers roman *Væggen* fra 1963, hvor en kvinde bliver fanget bag en usynlig væg og alle uden for væggen bliver omdannet til livløse statuer. Langsomt transformeres hun fra én menneskelig tilstand mod en ny, og mod slutningen forstår man, at hun aldrig vil kunne blive den samme igen, selv hvis hun bliver reddet. Jeg tænker på Viktor Frankls klassiker *Psykologi og eksistens*. Frankl er holocaust-overlever og han konstaterer, at tre ting er centrale for at kunne leve et liv, selv i uforståeligt forfærdelige situationer: friheden og viljen til at søge mening og at vælge at finde den mening i det, man står i. Her peger han pilen fra omstændighederne mod personen. Det, vi vælger at gøre, er det afgørende. Lad os sige, at meningen er et forankringspunkt for det at leve som menneske. Kan man finde mening i alting?

Den navnløse hovedperson i *Væggen* får husdyr og etablerer landbrug, de dagligdags sysler minder mig om de nøjsomme og præcise beskrivelser af hverdagen som kolonistfamilie i 1800-tallet i Laura Ingalls Wilders serie om *Det lille hus på prærien*. Hver dag står man op og gør sit arbejde. Fordi at det helt konkret gælder livet. Fordi at hvis man ikke gør det, dør dyrene. Og med dyrene, dør man selv. Måske har man aldrig overvejet at man kan gøre andet, tænke anderledes. Hovedpersonen i *Væggen* danner mening gennem sin relation til sine husdyr og de afledte daglige pligter. Hun opgiver efterhånden håbet om en redning, og affinder sig med sit nye liv, hvilket både er chokerende, sært genkendeligt og... håbefuldt? Hendes tanker reducerer sig efterhånden til at handle om det forhåndenværende: om ilden går ud, det ulækre ved at hive indmaden ud af råvildt.

Først som voksen forstår jeg, at det, jeg kender som natur, er kulturlandskaber. Jeg ved ikke hvordan man laver ild uden tændstikker. Jeg har købt en bog om spiselige planter, forsøger at identificere dem, men er usikker og bange for at spise noget giftigt. Kun få træder tydeligt frem.

Haushofers roman satte gang i en indre proces i mig. Mens jeg læste bogen, gik jeg selv i transformation; der opstod en sprække i mig. Efter års lammelse omkring den hastigt fremskridende apokalypse som klimakrisen er, følte jeg, at noget skiftede, jeg var ikke længere tynget af det kollektive tabu om hvad, det nok faktisk kræver at ændre situationen. For første gang turde jeg begynde at tænke tanken, at den forandring, som er nødvendig, er et opbrud med næsten alt, vi kender. Ikke som en dystopi, men derimod som en utopi. Endnu en sprække. Endnu et sted hvor der er udviklingspotentialer.

Som om at vi har ret til ikke at lappe vores sokker. At mangle tålmodigheden til at væve tråde sammen og stoppe huller.

Erkendelsen af behovet for komplet transformation for at opgive alt det, man kender til, er ret sindsoprivende. Man står på tærsklen til noget nyt og kan ikke længere anskue ting på samme måde, som man kunne før. Det måtte jeg erkende, da jeg havde svært ved at fokusere på pensum i mit efterårssemester, hvor jeg mellem psykiatri og klinisk psykologi har brugt tid på diagnostiske kriterier og normative fortællinger om, hvad mennesker kan fejle og hvordan, det giver sig til udtryk og behandles (åbenbart er svaret altid en kombination af psykoedukation, kognitiv terapi og medicin?). Ikke fordi at menneskelig lidelse ikke er væsentligt. Men fordi at det ikke giver mening at frakoble vores forståelse af menneskelig lidelse fra dets ætiologi og dets rammer. Vi er ikke afgrænsede fra den materielle virkelighed. Den kliniske psykologi peger indad og giver redskaber til at finde en form for ækvilibrium i det liv, der nu engang findes. Men hvor er utopien henne i det? Hvor er viljen til at ændre det, der ikke kan bære et meningsfuldt liv?

Vi leger med de kosmiske regler. Som om at vi har ret til at ophøje videnskaben og gøre den til gud. Som om at vi ikke er som spædbørn, vi er kun begyndt at forstå sammenhængene. Som om at vi ikke er løbet tør for tid.

Jeg er startet i utopien. Måske fordi jeg selv synes, at det er for svært at sluge den bitre sandhed om, at vi har ødelagt jorden. Men dystopien findes. Det er jo den, der er afsæt for det hele.

I mange år troede jeg, at dinosaurerne døde, da meteoren ramte jordens overflade. Men sandheden er (så vidt vi ved) at der rejste sig en røgsky, som ikke tillod solens stråler at ramme jorden. Først døde planterne, så døde planteæderne og til sidst døde kødæderne. De sultede ihjel. Det var ikke en død i et flammehav, det var sultens desperation, fedt- og muskelceller der blev nedbrudt, indtil de sidste lå, udsultede, udslukne. Hvor lang tid gik der før de begyndte at æde hinanden, kødspiserne? Næppe lang tid. Jeg lærte det først, da jeg fik børn. Siden har jeg set røgskyen, der breder sig hver gang, jeg kigger op mod himlen. ►

I Demeters Latter skriver Sofie Isager Ahl om ploven, der voldtager jorden, ødelægger mikroorganismer og frigiver kvælstof. Om Demeter, kornets og landbrugets gudinde, der mister sin datter og gør jorden gold i sorg. Om sorgen. Om plejersken Baubo, også kendt som gudinden Isis, som opfandt landbruget, bestemte solens og månens baner. En frugtbarhedsgudinde. Moderen for moderen. En påmindelse om vores pligt til at drage omsorg for jorden, for ikke at efterlade den gold. Men vi har jo forladt omsorgen som princip. Omsorgen er blød og eftergivelig, ikke rigide rammer og systemer som skal optimere.

Der findes en overenskomst mellem jorden og de væsener, som findes her. At det vi får, skal vi tilbageføre. En cyklus. Vi har brudt cyklussen, og vi ignorerer det kaos, der er udbrudt, som om at det ikke vedrører os. Vi er masseødelæggelsesmaskinen, der smører tynde lag plastic på alt, for at give det farve. Det er billigere at skifte et vindue ud end at vedligeholde det. Den forventede levetid for et nybygget hus er 30 år. Vi brænder alt vi ikke vil eje i afgrænsede infernoer. Intet betyder noget, for vi vil ikke forpligte os til ubehaget. Vi vil leve så længe som muligt, men hvor?

Hvis vi skal vende tilbage til Frankl, må vi erkende, at der nok er en sandhed i, at meningsfuldhed er centralt. Men det er også væsentligt at huske på, at ingen store spørgsmål kan besvares entydigt. Vi ved i dag, at krig påvirker mennesker på flere måder, både psykisk og biologisk. At store, stressende tilstande påvirker den mentale sundhed for de generationer, som er påvirkede af dem. Og her vil jeg vende tilbage til det kliniske. For den store debat om stigninger i psykisk lidelse og mistrivsel får mig til at tænke, at vi måske leder efter årsagsforklaringer de forkerte steder? Både en bredere tolkning af diagnosekriterier, ændringer i daginstitutions-/skoleforhold og lavere tolerance for ubehag kan da absolut spille ind, men jeg kan ikke lade være med at tænke, at vi har mistet både det lille og det store perspektiv.

Frugttræer blomstrer i januar. Mennesker mister livet i ekstreme vejrforhold på tværs af kloden. Regeringen vil ikke længere beskytte vores drikkevand mod kemisk fremstillede stoffer, hvis langtidsvirkning vi faktisk ikke forstår. Der henvises altid til en økonomisk rationalitet, som virker selvrefererende. Et opfundet system. Der er ingen selvfølgelighed i menneskeskabte systemer, det er i sidste ende et valg, at man ikke bryder med dem, når de er opstået.

Mens jeg sad til forelæsninger i klinisk psykologi, tænkte jeg på, at det ikke længere giver mening at kigge på den menneskelige psyke og forvente, at der ikke vil være aftryk af denne allestedsnærværende katastrofetilstand. At tro at disse to fænomener blot er parallelle, og ikke forbundne, er en fejl. Mere end at tænke at klimakatastrofen er et afkoblet problem, som kun manifesterer sig i den materielle virkelighed, må vi forstå at det også er en psykisk tilstand. De fleste af os forholder os til det, enten bevidst eller ubevidst. Det er som at leve i en krig: det er for stort og diffust at forholde os til konkret ud over i specifikke situationer, men det eksisterer i os. Præcis som vores opvækst og kulturelle baggrund spiller ind på vores liv, må viden om, at vi aktivt er med til at drive os selv og vores kære mod afgrunden betyde noget.

*Som om at lykken findes på toppen af et marmortårn med udsigt over
et uendeligt hav, hvori døde kroppe flyder rundt i millioner.*

Nedbrudstemaet, dystopien, utopien i forhold til naturen og klimaet er centrale temaer i både kunsten og litteraturen i disse år. I et spændingsfelt mellem undersøgelsen af hyperkapitalismen og naturtilstanden afsøges forskellige afkroge af menneskets rolle og muligheder. Kulturen har altid været et forankringspunkt for vores analyse af historisk tidsånd. Og jeg må altså konstatere, at det ikke blot er en personlig hyperfiksering men derimod noget, der optager mange. Og her vil jeg vende tilbage til sammenfletningen mellem den materielle virkelighed og de psykiske tilstande, som eksisterer i en given tid. Vores materielle verden er i en krisetilstand, og dette griber uværgerligt ind i det psykiske. Vi kan ikke adskille individ og samfund. Det er to sider af samme sag, med hver deres lovmæssigheder og muligheder forstås, men det er ikke adskilte fænomener. Og her spørger jeg igen: formår psykologien at gribe ind i det væsentlige? Er det meningsfuldt at rette blikket mod det indre, når det ydre er så absolut forbundet med det indre?

Jeg vil desuden komme med det postulat, at det næppe er meningsfuldt at skue tilbage for at finde referencer. Vi er de første generationer, som primært tilbydes afledning frem for håb og mening. Der ligger ikke en fjern fremtid, som vi ofrer os for. Der er den gølge jord. Er der noget at sige til, at vi oplever en stigning i tilstande som angst og depression? Vores tid er decideret anti-utopisk.

Som om at der ikke findes måder at gøre alt anderledes.

Det er absolut ikke for at underkende effekterne af de mindre omsiggribende forhold, som spiller en stor rolle i den enkeltes liv. Men de kosmiske niveauer vi er på her, kan umuligt være uvæsentlige. Og her vil jeg vende tilbage til utopien en sidste gang. For i alt dette, denne frit svævende forfaldstilstand, kan vi måske for første gang i historien lade psykologiens perspektiver være med til at *drive* udviklingen i en meningsfuld retning. Ikke som forklaring på hvordan noget kunne ske, men som svar på hvordan man undgår at det bliver ved med at ske – *en utopi*.

Husk at jeg ikke er bedre end jer. ■

KONFLIKTEN TIL DØDEN?

Af Hans-Jørgen Hersoug, stud.psych.

Hvis det er gået nogens næse forbi, så blokerede vi Institut for Psykologi i december 2022. Vi har skrevet meget og meget om blokadens legitimitet, ligesom der er blevet skrevet meget og meget for at delegitimere den. Hvad der står uklart efter mundhuggeriet, er altså ikke parternes holdninger. Hvad der derimod står soleklart, er alles manglende evne til at gøre deres holdninger forståelige overfor hinanden. Derfor vil jeg i det følgende forsøge at undersøge, hvordan vi kan begynde at forsone de sår, som tydeligvis stadig svier på begge sider af Farimagsgade. For helt ærligt, vi er alle sammen enten allerede psykologer eller i gang med at blive det. Hvis nogen burde kunne skabe et velfungerende miljø, er det vel os. Det går ikke så godt. Det er pinligt og har været det længe.

Som enhver anden, er mit perspektiv på verden påvirket af mit udgangspunkt. Jeg vil i dette skriv forsøge at sætte parentes om mine klare holdninger om forløbet. Dét er selvfølgelig umuligt, og jeg vil derfor gøre klart, at jeg synes, at forløbet har været helt på månen. Jeg var med til blokaden, og har højlydt kritiseret Instituttet for både det ene og det andet. Dette er mit tilnærmende forsøg på at se sagen klart, selvom jeg ved, at mit perspektiv kan fremstå en kende misfarvet af mine erfaringer. Måske lidt mere end en kende misfarvet, men nu går jeg i hvert fald i gang.

Sygdom til døden?

Da vores fælles udgangspunkt alt andet lige er psykologien, virker det meningsfuldt at afsøge forsoningen derigennem. Da det her føles som et vovet projekt, tænker jeg at jeg lige så godt kan kaste mig ud i det fra eksistensfilosofiens elfenbenstårn. Jeg vil forsøge mig på noget, som Kirkegaard gør i bogen *Sygdom til døden*. Her sætter Kirkegaard sig i stolen som lægen, der diagnosticerer verdens fortvivlelse. Dét er store sko at udfylde, hvorfor det ikke er min hensigt at sætte Sørensen stjerne på min skulder, men måske kræver det præcis den slags sygelige arrogance at definere noget brugbart. Jeg er ikke læge, men psykologistuderende og snart psykolog, hvis ellers de består mig til min praktikeksamen til sommer. I forsøget på at træde frem som kommende psykolog, vil jeg derfor give mig i kast med at anskue konflikten som en psykopatologi. Det udgangspunkt efterlader næsten flere spørgsmål end svar, da der er uendelige måder at behandle og diagnosticere. Forskellige definitioner afstedkommer forskellige resultater, og da jeg ikke ved, hvad der er det fede at gøre, vil jeg tage en tilgang ad gangen. Vi tæsker os igennem en række patologiforståelser, indtil det rammer noget, der resonnerer. Det bliver en gratis omgang herme-

Illustration af Natascha M.R. Hansen, stud.psych.

neutisk cirkelopdagelse. Det er således min metode, og den vil jeg følge indtil jeg mener, at jeg sidder tilbage med en forståelse, der indrammer konflikten og måske endda peger hen imod forsoning, peger hen imod en ny begyndelse.

Symptomet som sygdommen i sig selv

Som selvbestaltet analytiker er min første ide på metodestammen at anskue konflikten som udgjort af en række symptomer. Én måde at anskue symptomet er med en patologiforståelse, hvor symptomerne er sygdommen i sig selv. Et eksempel på et sådant perspektiv kunne være, at "depressionen" er den række symptomer personen med depressionen udviser. Formår vi gennem psykologisk intervention eller andet at mindske eller fjerne disse symptomer, vil vi således fjerne depressionen og kurere den syge person eller institution. Anskuer vi konflikten som udgjort af en række symptomer gennem dette brilleglas, så er konflikten på Instituttet overstået. Der er ikke længere studerende, der sover i Institutts kopirum, der er ikke længere meterlange facebooktråde, den humanistiske klynge er genoprettet og udviklingspsykologipensum blev stemt igennem til et studienævnsmøde.

Men hvad har ført til denne mindskelse af symptomet og derved patologien? I psykologien bryster vi os af vores forskellige interventionsmuligheder! I den gængse psykologpraksis kan interventioner have mange ansigter såsom hjemmeopgaver,

eksponering, mindfulness, habituer, psykofarmaka, fri association og derudaf. I vores konkrete tilfælde ser jeg intervention bredt og tænker på alle indblandinger, påvirkninger og rystelser af det eksisterende. Det næste spørgsmål bliver derfor hvilke interventioner, der har været i konflikten? Som jeg ser det, har der været mange fra begge sider. De studerende har inter文neret med stormøder, artikler, bannere, og mest markant selve blokaden. Institutet har ligeledes inter文neret med forhandlinger, stormøder, studielivs-tiltag, forståelsespapirer, nyansættelser, fakta-ark og så videre. Hvis vi kan blive enige om noget, så må det være, at der er blevet gjort meget. Det er tilsyneladende en succes! Symptomerne er væk og ifølge den ovenstående definition er patologien derfor ligeså forduftet. Artiklen kunne ende her, men det resonerer ikke endnu. Hvad er problemet?

Det indre hvepsebo

Problemet er, at der på trods af symptomernes umiddelbare fravær, stadig synes at herske en bittersød konflikt. Dét kan lede til to ting. Enten følger vi ovenstående patologiforståelse og konkluderer, at vi ikke har fjernet symptomerne helt og derfor er nødt til at intervenere mere. Der er brug for flere interventioner for virkelig at fjerne resterne af konflikten. Disse interventioner kunne være i form af forsoningsmøder, studielivs-tiltag osv. Det virker til at være instituttets tilgang, og det er hæderligt. Men (!) måske er problemet ikke, at vi ikke har fjernet symptomerne, men at vores patologiforståelse leder os til at definere problemet på en måde, der gør, at vi overser det egentlige ophav til sygdommen. Mens instituttet løber med det første, giver jeg mig i kast med det sidste bud.

En anden måde at anskue psykopatologi er, at symptomer er det synlige udtryk for en indre dynamik. Med dette menes der, at man ikke fjerner depressionen ved at fjerne dens symptomer. Det er ikke tilstrækkeligt at medicinere eller intervenere symptomet væk, hvis man ikke samtidigt adresserer symptomets underliggende ophav. Gennem dette brilleglas er det meget vigtigt at være opmærksom på risikoen ved at fjerne symptomet uden at helbrede sygdommen. Hvis man dræber én hveps ad gangen, men overser hvepseboet på loftet, så får man travlt med fluesmækkeren.

Anser vi konflikten på denne måde, så skal vi være meget varsomme med at konkludere at konflikten er overstået, blot ved blokadens ophør. Hvis den underliggende dynamik, der har forårsaget konflikten, er ophavet til symptomet, så vil symptomet blot vise sig igen senere, eller på anden vis. Hvis vi skal finde psykologistudiets indre hvepsebo, er det nødvendigt med en smule spekulation, en anelse analyse. Drømmen om at finde én kausalpåvirkning, der har skudt hele miseren i gang, er fristende. Især nu hvor jeg har forsøgt at sætte mig i Kirkegaards stol. Jeg vil dog afholde mig fra dén megalomani. I stedet for at definere én ting, vil jeg derfor spekulere i et par.

De fortvivlede og privilegerede

En læsning jeg har hørt ofte er, at de psykologistuderende er forkælede og privilegerede. Vi ved ikke, hvor heldige vi er. Andre ville prise sig lykkelige over at få den uddannelse, vi får givet gratis. Institutet er spækket med ansatte, der forsker på absolut højeste niveau, og at vi får lov til at få indblik i det er et privilegie. Hvis vi bare er forkælede og privilegerede, så er der ikke noget at gøre ved det, og meget belejligt er diskussionen endt på et ret ubehjælpeligt lavpunkt. Her er de studerende simpelthen bare forkælede og privilegerede og derfor kan de ikke forstå, hvor fedt de har det. Hvis vi skal forsøge os med en lidt mindre deterministisk reduktion, så kunne vi forsøge at italesætte, hvordan vi ændrer ved det vilkår. Sætte lidt agens og foranderlighed ind i koncepterne. Gør vi det, kan en løsning være, at de studerende skal forstå, at den uddannelse de modtager er god.

Dét er jeg faktisk helt enig i. Spørgsmålet bliver hvordan vi kommer hen til et sted, hvor så mange studerende faktisk synes det. Hvordan imødekommer vi den indre fortvivelse hos de studerende? Jeg tror ikke, at det hjælper at intervenere med blot at sige til folk, at de er privilegerede, og at deres følelser er illegitime. Jeg tror ikke, at det er meningsfuldt at henvise til et ordensreglement, der understreger institutionens lovhemmel til at bortvise de studerende, som intervention til at få dem til at synes at uddannelsen er god. Vi må altså tænke i andre baner. Helt konkret er vi nødt til at øge studenterindragelsen på studiet og holde fast i samtalen mellem de ansatte og studerende. Det er et ansvar på alles skuldre, for jeg ved, at der har været mange tiltag, hvor der ikke er mødt specielt mange studerende op. Hvis vi som studerende vil sætte os og dømme levende og døde, så skal vi møde op og deltage. Institutet skal have muligheden for at kommunikere uddannelsens kvalitet til os, og det kan de kun, hvis vi møder op.

For at denne intervention kan lykkedes, er der brug for to ting. For det første kræver det, at uddannelsen faktisk er så bred og god, som de siger den er. For det andet kræver det, at der er studerende til stede til at høre Institutet kommunikere dette. Som jeg har skrevet tidligere, har der været mange interventioner mod denne konflikt, der indebar, at instituttet blot skulle forklare de studerende, hvor god uddannelsen var, og at hele konflikten hvilede på "misforståelser", som ledelsen skrev i medierne. Her fra mit objektive standpunkt, virker det ikke til, at de studerende helt har købt kommunikationen. Måske skulle vi prøve at kommunikere lidt anderledes, lidt mere i øjenhøjde, i ved, bare sådan voksne mennesker imellem. Den samtale kunne starte med, at vi afholder os fra at italesætte konflikten som alt andet end faglige uenigheder, og afholder os fra at fordumme samtalen med konklusioner om den anden parts iboende forkælede barnagtighed. Det virker nemt, så jeg synes bare, vi skal gå i gang. ►

Illustration af Natascha M.R. Hansen, stud.psych.

Mens artiklen kunne ende her på en lykkelig note, så må jeg desværre skuffe dine måske efterhånden trætte øjne. Mens ovenstående er en løsning og en vej jeg håber vi vil gå, så mangler der noget. Der er noget der rumsterer og støjer, og det resonerer ikke helt endnu. Der er noget jeg ikke tror, vi blot kan tale os ud af, om end det må lyde skuffende for en psykolog.

På sporet af det tabte disputatsprincip

Jeg tror, at der er noget andet på spil, der styrer og påvirker den udvikling vi har set, og som ligger dybt i hele universitetsverden. Du har helt ret, vi går makro på vores lille diagnosticering.

Jeg tror, at hvepseboet er *disputatsprincippet*, og hvad er det så? Vi skal tilbage til studenteroprøret og støve en gammel kritik, der måske stadig er gældende af. I 1968 skrev Søren Baggesen artiklen *En ny organisation af humaniora*, her skriver han, at disputatsprincippet er navnet på et diabolisk livsprincip, der gennemsyrrer forskningsinstitutioner og de mennesker, der befolker dem. Først og fremmest er en "disputats" navnet på den afhandling, man skal lave for at få en doktorgrad. Det er altså creme de la creme af universitetsrang, og når man har lavet sådan en, har man virkelig skudt akademiapapagøjen. Baggesens princip er dog ikke afgrænset til dén specifikke afhandling, men nærmere den måde man rangerer og hierarkiserer i universitetsverden generelt. Disputatsen er kun et billede på

den evindelige stræben efter toppen af kransekagen som han mener, at alle universitetsansatte og studerende er underlagt. I den uendelige stræben efter doktordisputatsen, 12-tallet, udgivelsen eller praktikpladsen står vi til falds for at blive resultatfetichister af værste skuffe. Dette vil have som konsekvens, at læsningen af forskningsartiklen bliver en skattejagt efter den signifikante p-værdi, læsningen af Foucault en ørkenvandring efter en magtdefinition. Det er blandt andet derfor, at de erstatter alt primærlitteratur med grundbøger. Det eneste der er vigtigt under disputatsprincippet, er den fastlåste "fakta", der kan afledes af teksten. Hvorfor spille tiden på primærlitteratur, når vi kan definere Merleau-Pontys fænomenologi i en opsummerende tekstboks!? Hvorfor prioritere vejen hen imod konklusionen, når hele akademias markedsværdi er afgjort af dets destination?

Når vi arbejder ud fra disputatsprincippet, bliver academia en konstant søgen efter undersøgelsens resultat i stedet for en refleksion over dens proces. Her mister vi, hvad der for Baggesen er det mest dyrebare ved academia. De spørgsmål der opstår, hvis vi bliver givet muligheden for at reflektere over processen frem for resultatet, er en guldgrube af viden og måske en vej til et arbejdsmiljø, der ikke aktivt undergraver enhver, der vover sig ud i det. Vi, og her mener jeg både de studerende og ansatte, bliver konstant målt og vejlet på vores evner til at sætte to streger under ting i en uendelig cirkulære mod toppen af kransekagen. Det er meningsløst at fraskrive vigtigheden af resultatet, for selvfølgelig er det vigtigt. Pointen er blot, at vi arbejder indenfor et system, der fuldstændigt overser vigtigheden af processen derhen. Baggesen skriver, at hvis universitetets kritikere mener deres kritik alvorligt, så er det disputatsprincippet, de skal forsøge at sprænge – i institutionerne og i sig selv. Dét er jeg helt enig i, og jeg tror i virkeligheden, at de fleste ansatte også er det, men altså, hvad ved jeg efterhånden. Er alle ikke fuldstændigt udsultede af denne uendelige stræben efter det ene og så det andet, som institutionen kræver af os?

Kampen om toppen af kransekagen

Grunden til at jeg tror, at konflikten har sit udspring netop her er, at vores kritik af uddannelsen sætter spørgsmålstejn ved en række underviseres eksistens, ligesom deres svar på tiltale føles undergravende for os studerende. Vi har 5 år til at blive psykologer, og hvis vi ikke suger hele marven ud af psykologien på den tid ja, hvad så? Så bliver vi dårlige psykologer, som vi skrev på banneret. Når vi retter kritik mod bl.a. ændringerne af pensum, så føles det måske som en akademisk våd klud i ansigtet på de forskere, hvis perspektiver vi synes tager for meget

Illustration af Magnus Balle

plads. Kritikken af deres perspektiv på psykologien bliver eksistentielt, hvis vores kritik bliver forstået som en kile ind i deres stræben under disputatsprincippet. Som Kirkegaard skriver, er fortvivlelse om noget ydre blot et symptom - i virkeligheden er enhver rettet fortvivlelse, rent faktisk en fortvivlelse over en selv, over en usikkerhed, over noget ubekendt, noget endeligt og dødeligt. Det gælder selvfølgelig for alle involverede!

De kæmper konstant med næb og kløer for at blive i forskningsverdenens utroligt prækære arbejdsforhold, og arbejder guderne må vide hvor meget over for bare at følge med. Jeg tror, at grunden til, at konflikten er blevet så ophedet er, at de grundstrukturer vi arbejder under gør, at alt opleves som et nulsumsspil. Hvis neuropsykologien får mere tid, så tager det noget fra nogen andre osv. De voldsomme følelser, som vi ser mellem de forskellige faglige perspektiver, starter med overbevisningen om, at andres succes bliver på ens egen bekostning. Tag eksempelvis introforelæsningsen til udviklingspsykologi dette semester, hvor det bliver proklameret, at psykoanalysen ikke kan bevises, hvorfor den ikke er en videnskab, hvorfor der ikke vil blive undervist i det. Hvad nytter den udmelding?

Hvad bidrager den med udover at skrike til himlen af skrøbelig og grund usikker faglighed, der har brug for at fornedre andre for at højne sig selv? Symptomerne er mange, men som Kirkegaard skriver, er konfrontation med fortvivlelsen en enorm opgave, der vil præsentere sig som en stor indre og ydre smerte for mennesket. I vores tilfælde for Institutet som helhed. At de sidste år har båret tydeligt præg af, at en lang række meget uheldige strukturer er blevet synlige, skyldes måske, at vi arbejder med fortvivlelsen, som vi før overså eller forsøgte at overse. Ifølge Kirkegaard er det dog klart at foretrække at have levet et liv i konfrontationen, og arbejdet med sin egen fortvivlelse, frem for at være blind for den og derfor fortvivle endnu mere. Som Kirkegaard meget smukt skriver det, er fortvivlelsen både smertens ophav og dens løsning.

Derfor mener jeg, at konflikten kan ses som det synlige symptom på vores alles færd i en institution, hvis grundstruktur gør, at vi bevæger os i konstant eksistentiel angst for vores egen faglige overlevelse. Jeg tror at det er derfor, at vi ikke kan gøre os forståelige overfor hinanden. Vi prøver konstant at lægge skylden enten hos de ansatte eller de studerende og misforstår og går skævt af hinanden. Måske skal vi tage konfliktens fortvivlelse ved hornene, i stedet for at kigge efter at få ret i denne faglige debat og undersøge, hvordan vi skaber nogle institutionelle betingelser, der giver plads til forskellige perspektiver på psykologien. Lad os træde i institutionel eksistens og italesætte og ændre de grundlæggende og fortvivlende strukturer, der synes at umuliggøre etableringen af hensigtsmæssige forhold for et meningsfuldt samarbejde.

Begyndelse og forsoning

Jeg tror, at en ny begyndelse for det videre arbejde med forsoningen af denne konflikt må starte med en erkendelse af, at vi alle har en fælles fjende, der er ophavet til hele denne situation. En måde vi kan forsøge at fjerne hvepseboet og samle de skår, der er slået i relationerne, er ved at gå sammen i kampen mod universitetet selv. Lad os tale om, hvordan vi kan råbe politikerne op som et samlet institut. Lad os tale om, hvordan vi kan få dekanen, pro-dekanen, rektoren og dem alle sammen i tale, så vi for en gang skyld kan få lov til at etablere et samarbejde, der ikke konstant forplumres. Vi bliver alle klemte i universitetsverdens manège à trois med konkurrencestatens mørkemænd og international anerkendelse. Lad os prøve at stoppe det sammen.

Det er jo alt sammen himmelråbende idealistisk, og jeg går ikke med nogen illusion om, at det vil ske. Men det ville være sjovt at prøve. ■

AT BÆRE LYSET I MØRKET

– ET BLIK IND I AT BLIVE UDSKREVET FRA EN PSYKIATRISK AFDELING

Af Sarah-Emilie Gundolf Josiasen, stud.psych.

Illustrationer af Regitze Langager Christensen, stud.psych.

Hvordan føles en begyndelse, når man går fra at være indlagt i psykiatrien som patient til at være udskrevet og fri igen? Er begyndelsen lige så opløftende og mulighedsberigende, som begyndelsesknotationerne normalt vil hengive sig til? Dette har jeg haft en samtale med Sil-le om, som netop er blevet udskrevet fra en psykiatrisk afdeling efter over et år som indlagt. Begyndelser som denne er ikke altid lette, men hun beskriver, hvordan hun snart er klar til at bære sit eget lys igen.

Når vi hører ordet *begyndelse* ringer det typisk en klang af optimisme og håb. Begyndelser kræver mod. Men man kan ikke være modig uden at være sårbar. Dette er i sig selv vigtigt, fordi vi får en meningsfuld oplevelse af, at det vi retter os imod i begyndelsen, bliver betydningsfuldt. Er denne oplevelse den samme, når man har været indlagt på en lukket psykiatrisk afdeling i mere end et år og har oplevet at komme i bedring, men have tilbagefald? Det er limbolandet mellem lidelse og recovery. For Sil-le, som netop er blevet udskrevet fra en psykiatrisk afdeling, betyder denne nye begyndelse en mulighed for en ny start. Hun kan danne sig en ny identitet, som ikke længere skal baseres på et narrativ om at være *den indlagte patient*. Men for at forstå den position, man har som patient, må vi vende tilbage til enden på begyndelsen. Til indlæggelsen og til psykiatrien.

Har psykiatrien mistet grebet om sig selv?

Det er svært at sige om psykiatrien er opbygget efter forestillingen om, at det har med menneskers "begyndelsernes ende" eller "endens begyndelse" at gøre. Hvis man tager udgangspunkt i, hvad psykiatrien har som opgave, så er det grundlæggende set at forebygge, diagnosticere og behandle psykiske lidelser. Den selvforståelse, der

hersker i psykiatrien, er på en eller anden måde, at man har at gøre med samfundets mindst ressourcestærke individer. Det ses i forskellige udtalelser fra psykiatere. Hver gang en ressourcestærk patient møder det, der kan opleves som den psykiatriske mur, får de at vide "Jamen du er ikke den typiske psykiatriske patient", for der er en antagelse om, at de psykiatriske patienter kommer fra kummerlige kår, og det på denne måde er en sneboldeffekt fra deres sociale og biologiske arv, som gør, at de har udviklet en psykiatrisk lidelse.

Der har været forskellige retninger og tilgange til psykiatrien i et psykiatrihistorisk perspektiv. Den antipsykiatriske bevægelse, som fremmanede sig i løbet af 1970'erne med psykiaterne Ronald D. Laing og David Cooper i front for bevægelsen. Deres projekt beroede på at udfordre den biomedicinske psykiatris grundhypoteser og måde at udøve behandling på. Deres kritiske perspektiv blev startskuddet til belystningen af en række problematikker i den herskende psykiatri og behandlingsudøvelse. Tilgangen er mindre udbredt i dag, hvor der i min optik desværre viser sig tendenser til en tilbagevendelse til den biomedicinske forståelse og herskertechnik i det psykiatriske system. Her bygger antagelserne på, at de psykiatriske lidelser er et anliggende, som man må behandle i personerne selv, hvor der bliver en ►

forglemmelse af, at der er et kæmpe apparat omkring dem, som i høj grad er influerende på deres levede erfaringsverden. Den antipsykiatriske bevægelse ville snarere have øje for, hvordan kontekst og struktur har betydning for, hvordan de lidende bliver behandlet i systemet. Det er ikke en underkendelse af de lidende, men derimod en anerkendelse af, at lidelse er et alment menneskeligt anliggende.

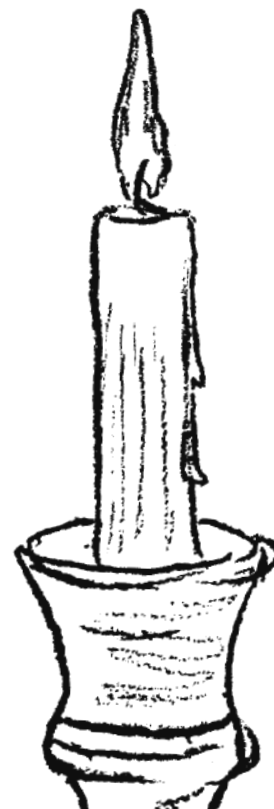
En begyndelse har altid en baggrund

Denne gennemgang af psykiatrien skaber rammen for, at jeg har haft en samtale med Sille, som netop er blevet udskrevet fra psykiatrien. Sille er en ung kvinde, som det seneste år har været indlagt på en psykiatrisk afdeling som følge af sin oplevelse af at leve med paranoid skizofreni. Sille beskriver, at når man lever med en psykiatrisk lidelse, er den gennemgribende for, hvordan ens forankring i verden er.

Vi begynder samtalen med, at hun fortæller om sin indlæggelse på en lukket afdeling. Hun fluktuerede mellem at være indlagt på en lukket og en åben afdeling. Det virkede på mig som om det havde mere at gøre med, hvordan miljøet var på afdelingerne end det havde at gøre med, hvordan Sille havde det på det givne tidspunkt. Der var ikke en decideret tærskel, som afgjorde, hvornår hun passede ind hvor. Dette var et kendetegn for Sille undervejs i sin indlæggelse på afdelingen. Hun beskrev, at der var en grundlæggende kamp om sengepladser. Her havde hun en særligt ubehagelig oplevelse med en overlæge, som truede med at ville udskrive hende til et herberg på grund af sengepladsmangel og Silles resourcestærke personlighed.

Psykiatriens skabelse af stereotyper

I løbet af sin indlæggelse mødte Sille en psykiater, som netop italesatte, at hun ikke var den 'typiske paranoid

skizofrene patient', hvilket fik hende til at tvivle på, hvordan hun mon skulle være, hvis hun skulle 'leve op til' sin diagnose. Det fyldte en del, fordi diagnosen og symptomerne netop er det, som er eksistensgrundlaget for at være psykiatrisk patient og dermed blive tilbudt behandling og hjælp. Hun havde en oplevelse af, at der var en stereotyp og dømmende karakter hos noget af personalet på afdelingen, som hun var indlagt på. De formodede, at når hun havde denne diagnose måtte hun passe ind i den sædvanlige forestilling om 'den skizofrene kasse'. Men det gjorde Sille sjældent. Hun beskriver, hvordan hun ofte blev omtalt som værende en del af 'personalet' på afdelingen, fordi hun kendte rutinerne og var 'den ressourcestærke' patient, hvilket de flere gange gjorde Sille opmærksom på i løbet af hendes tid på afdelingen.

Begyndelser som skaber muligheder – at være blevet udskrevet

Sille har fået en plads på et bosted, som hun skal bo på indtil videre. Hun er flyttet for omkring en uge siden, så bostedet og omgivelserne er stadig meget nye for hende. Hun er egentlig skrevet op til et helt andet sted, men må bo her på bostedet, indtil det andet bosted får plads til hende. Hun er dog glad for denne nye begyndelse. Hun beskriver, at afskeden med afdelingen og det seneste år som indlagt er vemodigt, men nødvendigt. Hun beskriver, at hun er taknemmelig for indlæggelsen, fordi hun har mødt et enormt hjertevarmt personale undervejs i sin indlæggelse. De har kæmpet for at tage

hende alvorligt og for at have Silles oplevelser og perspektiv i højsædet.

Sille beskriver en meget smuk anekdote, hvor en på afdelingen sagde til hende: "Vi bærer lyset for dig, imens du ikke kan – og giver det tilbage til dig, når du er klar. Vi holder håbet for dig". Dette gav Sille en ro og tryghed om, at når hun ikke kunne se en ende på lidelsen, så vidste hun, at der var nogen, som kæmpede for, at det skulle blive lysere tider. Sille lærte i løbet af sin indlæggelse, at hun ikke skal arbejde imod sin diagnose. Hun vil fremover arbejde så meget med sin diagnose som muligt. Det skete i takt med, at hun accepterede sine symptomer på skizofreni. Hun beskriver, at hun ikke er tilfreds med disse vilkår, men har valgt at anerkende, at de er en del af hende, som hun har redskaber til at håndtere. Hun arbejder for at skabe en transparens med at leve med en psykisk diagnose, som vil skabe rum for, at flere kan spejle sig i hinanden samt tage ejerskab over sin tilværelse igen.

Sille siger til sidst, at den eneste egentlige start og slut på livet er fødslen og døden. Resten er blot bump på vejen. ■

ER AL BEGYNDELSE STARTEN PÅ ENDEN?

Af Iben Berndt, stud.psych.

Illustrationer af Natascha M.R. Hansen, stud.psych.

begyndelse

[be'gøn'else']

(n.) første eller indledende del af et forløb eller en periode

antonym: slutning

Det begynder altid et sted. Historien, oplevelsen, livet.

En beslutning, der fører til en ny tilstand. Tilfældige møder, der fører til aftalte møder. Chancer og muligheder, der skubber os i andre retninger, end vi ellers havde tænkt os.

Vi er omgivet af begyndelser, der fylder os med håb; en tro på at det hele nok skal gå. Samtidig er begyndelser ofte årsagen til vores største bekymringer. For vil det nu gå?

Jeg kan ikke lade være med at tænke på det, der kommer før en begyndelse. Slår man "begyndelse" op på ordnet.dk, støder man på antonymet "slutning". Enhver begyndelse er altså beslægtet med en slutning.

Måske er det netop derfor, at vi ofte fyldes med ængstelighed og tankemylder. Der er noget på spil, når noget tager sin begyndelse. Det kan gå galt, skævt, anderledes og ende med en slutning, vi ikke ønsker os.

I selskab med håndplukkede digte fra Pia Juuls sidste samling, "Forbi", skal vi sammen forsøge at udforske, hvad der kommer forud for begyndelsen, hvad der sker, når det hverken er enten eller og tænke lidt over, hvad en slutning overhovedet er.

Når man er bange for enden

*

Der er så meget jeg gerne vil nævne
for at holde det i live
og endnu mere jeg
ikke tør røre ved af frygt for
at det så vil dø.

Juul italesætter angsten for at noget, som har været og måske stadig er, vil forsvinde. Kun det sagte ord evner at holde det i live og undvige enden. I samme ånd har jeg ofte hørt mennesker fortælle, hvordan deres levede erfaringer og mennesker, de har mødt, lever videre i deres minder uagtet om de stadig er en del af deres liv eller ej.

Grænselandet mellem, hvornår noget eksisterer, udvides da til, at slutninger ikke nødvendigvis indtræffer, når det kødelige eroderer. Derimod betinges de af et sjæleligt og mentalt hukommelsesapparat. En antagelse, der udvider vores forståelser af, hvornår noget tager sin ende. Om vi overhovedet behøver et ord som slutninger.

Samtidig er der frygten for at påbegynde. Hvordan forudgående slutninger kan afholde én fra nye begyndelser. For tænk nu, hvis de skulle lide samme skæbne. Men hvad sker der så med begyndelserne, hvis man er blevet bange for slutningerne?

Jeg vil have det, jeg ikke har

*

Jeg vil have det
hér, nu, på jorden
Ikke se det når det først er tabt
Se sollyset, det
blinker på de våde grene
se blikket mellem
de to der sidder der på bænken
se barnets sovende ansigt
Du ejer ikke evigt noget som helst
slet ikke det tabte

Jeg tænker længsel, når jeg læser dette. Længsel efter øjeblikket, som er kort og flygtigt, men rummer alt, fremtiden ikke ejer. Og misundelse over dem, som endnu ikke ramt af slutningen, men lever i begyndelsen.

Har vi ikke alle længtes efter noget nyt, når det der tidligere var nyt, ikke længere er det? Længtes efter den euforiske spænding, som kun en ny begyndelse tilbyder? Nogen længes efter fortiden, andre fremtiden. Jeg tror, det er ret menneskeligt.

Men er det et problem, at vi kun mættes så kort tid, og er det overhovedet muligt at forlænge mæthedsfølelsen?

Midt imellem

*

Vi taler meget om vejret
og det er da også så foranderligt
at der er noget nyt at sige næsten hver dag
selvom det hele er gentagelser for vejret har
trods alt været sådan før som det er nu i dag
Det er gråt, næsten tåget, det er vinter
så i dag bliver det næsten ikke lyst før det bliver mørkt
Og det sukker vi
lidt over i fællesskab
Vi har noget sammen

Hvorfor gør du altid sådan
Sådan siger vi ikke
Ordet altid er farligt, for det er stort set aldrig sandt
(ligesom *aldrig* aldrig er sandt)
For evigt findes heller ikke
Men vejret er der altid i en eller anden form

Nu lander vi midt imellem. Vejret; et fænomen, der er lige dele nyt og repetitivt. Det fungerer som et slags holdepunkt. Noget vi kan blive enige om, og som tilbyder en vis sikkerhed.

Måske handler det bare om at finde et holdepunkt, et helle, i den evindelige cyklus begyndelse/slutning. At acceptere at det ene kommer med det andet, og det eneste, vi kan gøre, er at værne om tiden midt imellem. ►

Måske skal vi bare slappe af ...

*

Men huset ligger der endnu.
Der er stadig marehalm i den klit der er tilbage
Spejler du dig igen i din ulykke ...
slap af, nævn alle de vigtige steder, sig dem højt:
Eggeslevmagle, Tjørnelunde, Fjand
Meget er forbi, meget er væk, meget
bør begynde

Der er altid noget tilbage. Netop fordi der er meget, der har haft sin slutning, er der endnu mere grund til, at mere skal begynde.

En erfaring, om vi ville have den eller ej, efterlader os rigere, som klicheen dikterer. Nogle gange knap et par kroner, andre gange hele milliardarven. Men moralen er den samme; nok blev noget tabt, men mere blev vundet.

Og måske skal vi bare slappe lidt af, som Pia Juul siger. Ikke tage det så tungt at noget slutter, eller at noget begynder. Vi kan ikke slippe fra det alligevel.

Størst af alt er ... Håbet!

5 one word poems

Hat. Sne. Kost. Hestene damper
Stieglitz

Bare en blå plet i en solstråle, 6 milliarder kilometer væk fra Voyager, så lillebitte så ubetydelig
Jordkloden

Markerne er kæmpestore, og der er rent ud sagt ikke fugls føde
Sanglærken

Direkte tale efter måneders tavshed
Håb

Jeg tror faktisk ikke kun, det er begyndelsens fortjeneste, den med håbet. For hvor skulle vi placere håbet, hvis ikke det var for slutningen? *You gotta get low to get high.*

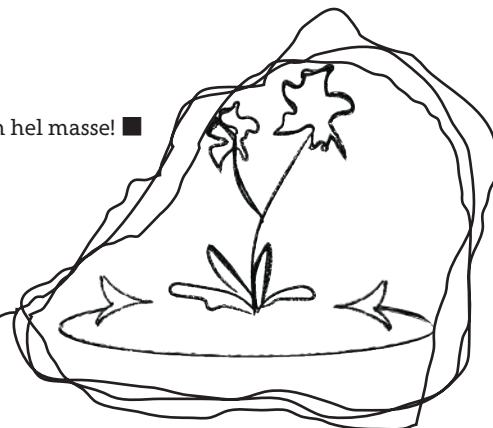
Men lige så vigtigt er det måske at huske, at vi også bare en blå plet i en solstråle, små og helt ubetydelige. Det giver også en slags ro.

Jeg startede med et spørgsmål, og jeg føler, jeg er nået frem til et delvist svar.

Al begyndelse er starten på enden, tror jeg, ligesom al ende er starten på begyndelsen. Den ene er katalysator for den anden. Det eneste, vi ikke kan sige noget om, er tiden, der går mellem deres tilblivelse.

Så vores opgave?

Vi skal lære at nyde begyndelserne, slutningerne og tiden, der går sin gang. Og håbe, ja håb en hel masse! ■

PSYKRÅDET & INDPUT PRÆSENTERER

DEN ALTERNATIVE FORELÆSNINGSRÆKKE

FORÅR 2023

Hver anden fredag 16-18

Lokale: CSS 1.1.18

17.02

MARIANE HEDEGAARD

EN KULTUR-HISTORISK TILGANG TIL
BØRNS UDVIKLING OG BARNDOM

03.03

MOZHDEH GHASEMIYANI

ET PSYKOLOGISK PERSPEKTIV PÅ PROTESTERNE
I IRAN

17.03

OLE DREIER

KRITIK I PSYKOLOGIEN

31.03

RASHMI SINGLA

FAMILY LIFE BEYOND ETHNOCENTRIC BELIEFS

14.04

JO KRØJER

MORALSKE KROPPE

28.04

PETER BUSCH-JENSEN

PSYKOLOGI OG MAGT - DANSEN MELLEM
AKADEMIA OG ARBEJDSMARKED

12.05

NIELS ENGELSTED

PSYKOLOGIENS UAFSLUTTEDE EVENTYR

Find mere information på denalternative.com

Arrangementerne er åbene for alle og kræver ikke forberedende læsning
Der lægges op til samtale mellem forskere og deltagere

TEMASEKTION
BEGYNNDELSE

Foto af Ursula Teordora Skov Moeran, stud.psych.

IND UNDER HUDEN

Fotos af Ursula Teodora Skov Moeran, stud.psych.

Josefine Bechgaard Lisse

Josefine er opvokset i Hong Kong - og nej, hun kan ikke tale kinesisk (hverken mandarin eller kantonesis), men kan heller ikke finde ud af de danske kommaregler, og holder sig derfor til layout i Indput. Josefine er førsteårspsykologistuderende, og synes det går meget godt ind til videre. Dog har hun stadig sin Plan B om at optræde på ethjulet cykel i cirkus, efter en kortvarig ambition om nemlig dette som 12-årig. Nytårsfortsættet for 2023 er at genoptage interessen indenfor kørsel på ethjulet cykel, så hvis du sælger en, så har du en køber her!

Olivia Østergaard-Clausen

Olivia blev medlem af Indput i efteråret 2022 efter at have taget tilløb til at søge ind, siden hun startede på studiet. Hun bliver bachelor til sommer, men har planer om at forlænge studiet så meget som muligt, så hun kan få endnu flere gode år som layouter og hjemmesideansvarlig (og slet ikke fordi, hun frygter arbejdslivet på den anden side af kandidaten...). Olivia vil derfor opfordre til at sende en ansøgning til de udvalgte, man gerne vil være en del af, før man næsten er færdig, men også stå som et eksempel på, at det aldrig er for sent. ■

Besøg www.indput.dk

[Hjem](#)

[Blade](#)

[Artikler](#)

[Om Indput](#)

[Til dig som Stud.psych](#)

Tema: Oppe i tiden

LÆS NU

Seneste udgivelser fra Indput

Oppe i tiden

Public Service

Helt naturligt

Krop, psyke og kunst

SE ALLE BLADE

KOMPETENCEUDVIKLING OG FRIVILLIGT ENGAGEMENT I SIND

EN BERETNING OM BETYDNINGEN AF FRIVILLIGT PSYKOLOGISK ARBEJDE UNDER PSYKOLOGISTUDIET

Af Nicklas Aagaard, stud.psych.

Praksiserfaring som mangelvare

Det er min opfattelse, at flere psykologistuderende generelt føler, at der ikke er tilstrækkeligt med samtaletræning og kurser på studiet, der kan udvikle vores evne til at indgå i psykologiske forløb med andre mennesker. Tid og rammer hvor der er plads til at udfordre sine usikkerheder og udvikle de mange færdigheder, som ellers italesættes i de kliniske forelæsninger på Københavns Universitet, herunder spejling, spørgsmålstyper og opbygning af en terapeutisk alliance. Det kan anses for at være en mangelvare.

I en enkelt uge med samtaletræning på bacheloren, kan man dufte en smule til forskellige terapeuttilgange og livet som psykolog. Et praksis – og seminarhold på kandidaten åbner også op for afprøvning af samtalefærdigheder, men er det nok? Det virker mere sandsynligt, at der først bliver plads til at møde den savnede praksislæring for alvor, når man pludselig står i sit praktikforløb sidst på studiet, eller når vi er færdiguddannede og forventningerne til os er, at vi kan det, vi endnu ikke har så meget erfaring med at gøre.

Bryd gennem isen og mød en verden af læring

I løbet af efteråret har jeg som psykologistuderende gjort mig nogle tanker om, hvor meget erfaring og personlig udvikling der egentlig er at hente gennem frivilligt arbejde – mere specifikt som frivillig hos Psykologisk Rådgivning SIND København, hvor der tilbydes støttende samtaler til mennesker, der har det svært psykisk, og til mennesker, der er udfordrede i relationen til mennesker med psykiske udfordringer. Dét at facilitere et åbent dialogrum og møde mennesker som agenter i eget liv upåagt af, hvad de måtte bringe med sig ind i rummet; det har været særdeles inspirerende og bekræftende at forsøge sig med for mig.

Det kan i starten være angstprovokerende at påbegynde samtaleforløb og pludselig være i en position, hvor ens viden, forståelser og evne til at stille spørgsmål for alvor afprøves. Det kan opleves lidt som "at bryde gennem isen", idet man stilles

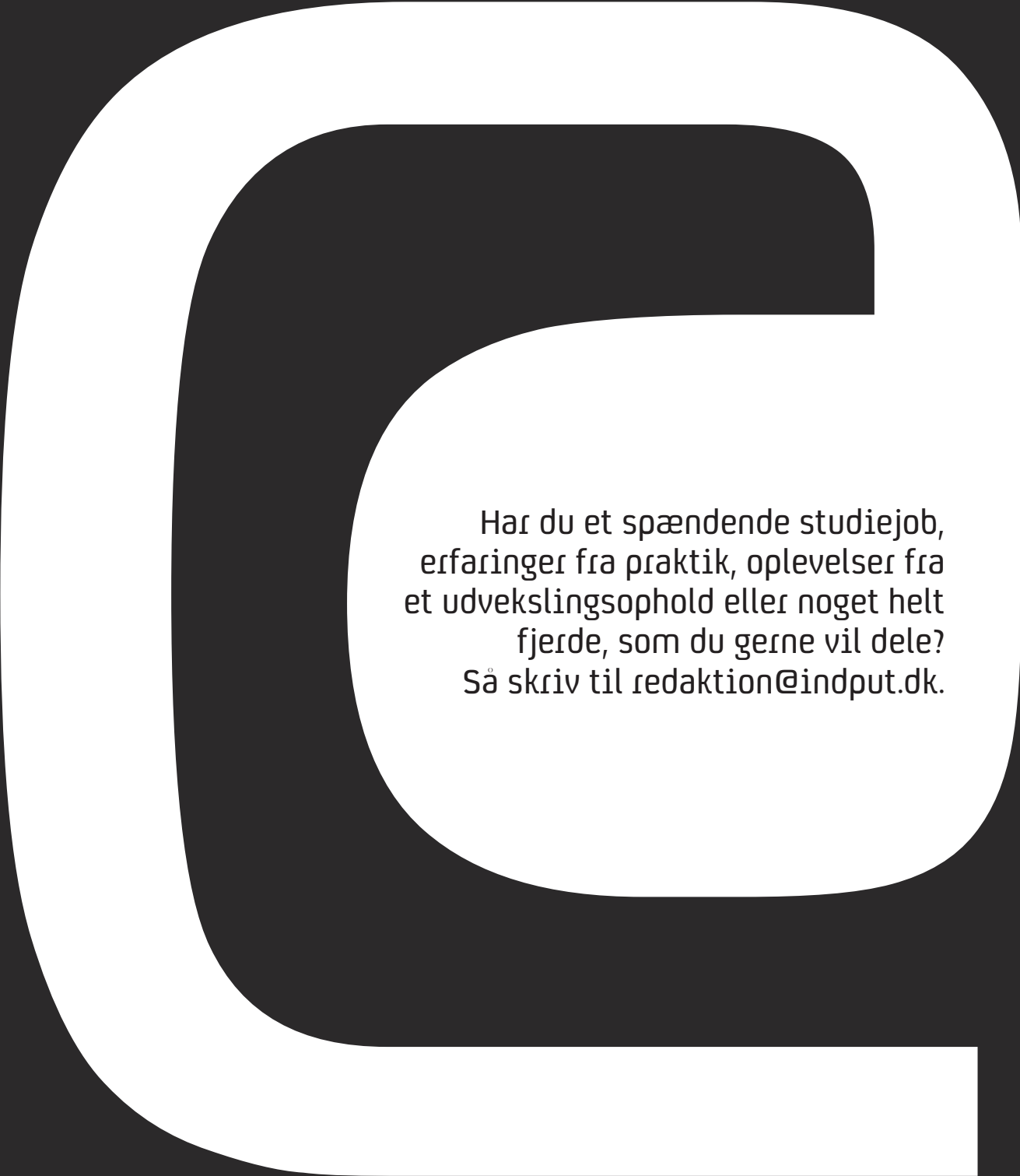
overfor et andet menneske i en sårbar situation samt ens egne forventninger og håb om at gøre en positiv forskel. Det er ikke længere noget, vi forestiller os, det er helt reelle udfordringer i levede liv. Men som frivillig i rådgivningen er der nogle strukturer og rammer som gør, at det ikke er lige så udfordrende og svært som det ellers kan lyde til at være.

En åben og støttende kultur

Samtalerne i SIND's rådgivning giver plads til at åbne op og udfolde det, den enkelte lever i eller synes er svært at leve med. Det kan føles som en enorm opgave at påtage sig og kunne rumme diverse udfordringer, der kan vise sig i folks liv. Det som SIND kan og gør i den sammenhæng er at skabe en "tryk rede", hvor man som rådgiver bliver dækket godt ind og støttet i sine forløb. Der er samtidig plads til at eksperimentere og finde sin egen samtalestil.

Som rådgiver hos SIND bliver du trænet i samtaleteknik og i kunsten at stille spørgsmål gennem teori, øvelser og fælles træningsforløb med andre studerende og nyuddannede psykologer. Du bliver løbende superviseret af rådgivningens kompetente ledere, der alle er erfarne psykologer, som altid står klar, hvis der opstår en svær situation eller et behov for feedback eller sparring. Denne konsistente ramme og tryk-hed gør det nemmere at "bryde gennem isen", og selve sammenholdet og kulturen på stedet blandt rådgiverne bakker ydermere op om denne "trykke rede", som vi er landet i og fortsat arbejder for at vedligeholde i fællesskab. Mængden af samtaler og supervision balanceres, og SIND inviterer til en støttende atmosfære, hvor man kan undres, nuancere sprog, få nye bevidstheder og folde begreber ud. En opdagelsesrejse, som på flere måder forbereder en til livet som psykolog efter endt studie.

Jeg håber dette skriv kan inspirere endnu flere til at springe ud i en udviklingsrejse som frivillig, hvis behovet for mere praksiserfaring synes uforløst - et supplement til det for nogen meget teoretiske og akademiske psykologistudie. ■

Har du et spændende studiejob,
erfaringer fra praktik, oplevelser fra
et udvekslingsophold eller noget helt
fjerde, som du gerne vil dele?
Så skriv til redaktion@indput.dk.

Psyk & Tværs #30

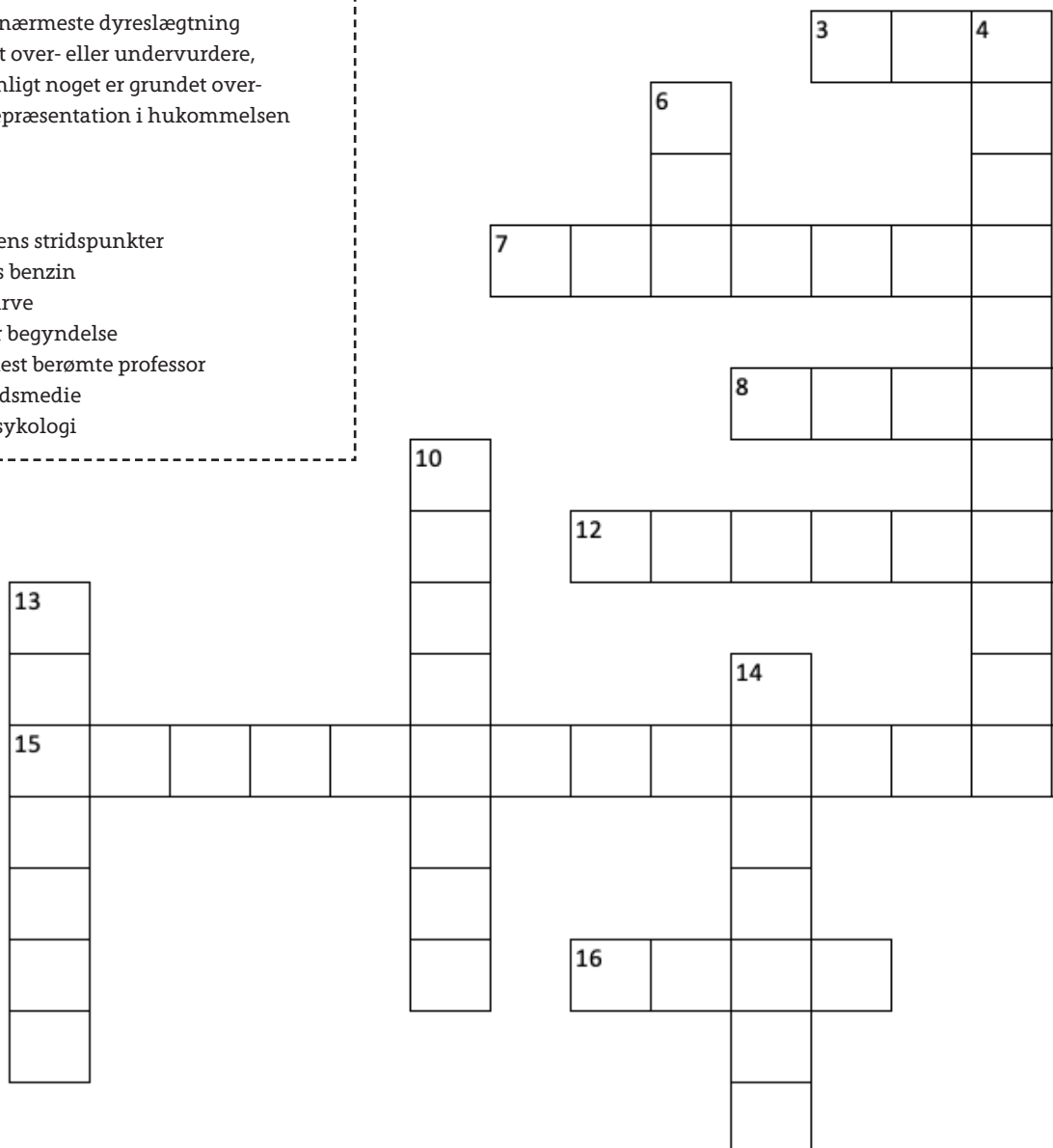
Af Iben Berndt, stud.psych.

Vandret

1. Fænomenologiens grundlægger
3. De bedste forelæsninger på Institut for Psykologi afholdes af ____
5. Begyndelser på spansk
7. Helhedsteori
8. Korrelation
9. Når andre spørger om du har læst, og du siger ja, hvad er det så?
12. Menneskets nærmeste dyreslægtning
15. Tendens til at over- eller undervurdere, hvor sandsynligt noget er grundet over- eller underrepræsentation i hukommelsen
16. Covid 19

Lodret

2. En af blokadens stridspunkter
4. Psykologiens benzin
6. En primær farve
10. Antonym for begyndelse
11. Instituttets mest berømte professor
13. Online nyhedsmedie
14. Evolutionspsykologi

Vind et gavekort på 100 kr. til Academic Books!

Tag et billede af din løste Psyk & Tværs og send det til kryds@indput.dk senest d. 31. maj 2023, så trækker vi lod blandt de korrekte løsninger.

Academic
books

NON
PROFIT

